

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

17. ČÍSLO / XXIII. ROČNÍK

12 Kč • 0,55 €

26. DUBNA 2015

Z obsahu:

Rodina: Děti (2)

Katecheze Svatého otce
Františka při generální
audienci 8. dubna 2015
- strana 2 -

Svatý Rafael Arnáiz Barón

Španělský trapista
nabídl svůj život Bohu
jako smírnou oběť
- strana 4 -

Eucharistie -

Na cestě do Emauz (4)

P. Leo Kuchař SSS
- strana 6 -

V Medžugorje se můj život úplně změnil

P. Frank Permuy
- strana 8 -

„S úctou k životu“

- strana 9 -

Ježíš nás učí apoštolské horlivosti (2 - dokončení)

P. François Zannini
- strana 10 -

Eucharistie není večere s přáteli, ale mysterium

- strana 11 -

O Janu Husovi a husitství (3)

PhDr. Stanislav
Vejvar, Ph.D.
- strana 12 -

Rodina: Děti (2)

Katecheze Svatého otce Františka při generální audienci
8. dubna 2015 na náměstí Sv. Petra v Římě

Drazí bratři a sestry, dobrý den! Cyklus katechezí o rodině dnes uzavřeme reflexí o dětech, které jsou nejkrásnějším plodem požehnaní, jehož se muži a ženy od Boha dostalo. Mluvili jsme už o velkém daru, kterým jsou děti, a dnes musíme bohužel mluvit o „utrpeních“, jež mnohé z nich prožívají.

Mnoho dětí je hned od počátku odmítnuto, opuštěno, okradeno o své dětství i svoji budoucnost. Někdo se – jakoby pro ospravedlnění – opovažuje říkat, že byl omyl přivést je na svět. To je hanebné! Nesvádějme prosím svoje viny na děti! Děti nikdy nejsou „omyl“. Jejich hlad není omyl, stejně jako jim není jejich chudoba, jejich křehkost, jejich opuštěnost – tolik dětí žije opuštěno na

ulicích. Omylem není ani jejich nevědomost nebo neschopnost – tolik dětí neví, co je to škola. Toto vše nejsou omyly. Pokud vůbec, tak jsou to důvody, proč je milovat více a velkodušněji. Co uděláme se slavnostními deklaracemi práv člověka a práv dítěte, když potom děti trestáme za omyly dospělých?

Ti, kdo jsou pověřeni vládnout a vychovávat, ale řekl bych, že vůbec každý dospělý, všichni jsme zodpovědní za děti a za to, abychom se všemožně zasadili o změnu této situace. Mám na mysli *utrpení dětí*. Každé dítě, které je marginalizováno, opuštěno, na ulici, žebrá a všemožně se protlouká životem, bez školy a bez lékařské péče, je křikem, který stoupá k Bohu a žaluje na systém, který jsme vytvořili my dospělí. Tyto děti

se pak bohužel stávají kořistí zločinců, kteří je vykořisťují k nedůstojným výměnám a obchodům, cvičí je k válce a násilí. I v takzvaných bohatých zemích mnohé děti prožívají dramata, která je těžce poznamenávají v důsledku krize rodiny, nedostatečné výchovy anebo – někdy nelidské – životní úrovně. V každém případě jde o dětství znásilněné na těle i na duši. Žádné z těchto dětí však není zapomenuto nebeským Otcem! Žádná z jejich slz není ztracena! A stejně tak nemizí naše odpovědnost, sociální odpovědnost lidí, každého z nás i států.

Ježíš se kdysi rozmrzel na své učedníky za to, že odháněli děti, které mu rodiče přinášeli, aby jim požehnal. Tato evangelní pasáž je dojemná: „Tu k němu přinášeli děti, aby na ně vložil ruce a pomodlil se. Ale učedníci jim to zakazovali. Ježíš jim řekl: »Nechte děti a nebraňte jim přijít ke mně, neboť takovým patří nebeské království.« Vložil na ně ruce a ubíral se

Dokončení na str. 5

Neděle Dobrého pastýře... V Roce zasvěceného života a Národního eucharistického kongresu nepřehlédnutelný den – je to také Den modliteb za povolání k duchovnímu stavu. Kdo je oním „Dobrym pastyřem“, víme – Ježíš Kristus, Syn živého Boha. On je vzorem a zdrojem veškerého duchovního povolání v dějinách katolické církve.

Místo mnoha slov o Ježíši, Dobrém pastýři, je pro nás, kdo máme hlásat jeho pastýřskou lásku ke každému člověku, možná užitečnější ztišit se a podívat se na Ježíše duchovním zrakem – v tichosti svého srdce. A snad právě Ježíš přítomný v Eucharistii nám nejvěrněji ukazuje, kým Dobrý pastýř je: všemocný, a přitom bezbranný vůči lidské vůli; starostlivý a rozdávací se, ale také odmítaný, pohrdaný, nepochopený; vždy přítomný v našich životech, zároveň však neviditelný, tichý, pokorný, čekající, až si Ho všimneme...

Mnohé z toho můžeme vidět i na příběhu emauzských učedníků, který se do značné míry podobá i našemu životnímu příběhu. (str. 6)

Editorial

P. Leo Kuchař zde rovněž připomíná, že návrat k pramenům (dnes velmi oblíbené téma) znamená také to, že se obrátím na všechny, kdo z těchto pramenů už čerpali přede mnou. Často se na to zapomíná. A přitom je v dějinách církve celá plejáda svatých mužů a žen, jejichž dokončené životy jsou věrohodnými svědectvími, jak žít tak, aby člověk dosáhl spásy. Základními pilíři toho jsou: radikální obrácení se k Bohu a zavržení Zlého; intenzivní život modlitby, především pak ze svátostí; až nadpozemská (ale oprávněná) úcta ke svatým tajemstvím (Eucharistií počínaje) a v neposlední řadě úcta k Panně Marii, Matce Boží a Matce naší.

Ježíš chce, aby jeho hlasatelé – kterými jsme všichni pokřtěni – byli podobni těmto svatým vzorům. Chce, aby naše apoštolská horlivost byla vždy vykonávána ve spojení s Ním. (str. 10) A kde je Syn, tam je i Matka – Panna Maria. Tak se to odráží i ve svědectví P. Franka Permye, jehož život doznal radikální změny v Medžugorje. (str. 8)

Na prahu měsíce května, jenž je obdobím májových pobožností a mariánské úcty, a ve spojení s myšlenkou této neděle se přímo nabízí, abychom vroucně prosili za svaté kněze a jiné osoby zasvěcené Bohu, a to na přímlovu a skrze pomoc Matky kněží, Panny Marie: Ať jsou horlivými, věrnými a svatými hlasateli Ježíšovy radostné zvěsti o spáse nabídnuté každému člověku! Ať sami jsou těmi největšími vzory, podle příkladu Ježíšova, Panny Marie a všech svatých, na cestě k dosažení věčného štěstí v nebi!

Prosme však i za sebe, kteří čerpáme z duchovní služby Bohu zasvěcených lidí: Kéž jsme otevřenými příjemci všech milostí a darů, které nám chce Bůh udělit skrze jejich vznešenou službu! Budme jim nápomocni i svou modlitbou a obětmi, vždyť ďábel obchází a hledá svou kořist (srov. 1 Petr 5,8) – zvláště rád útočí na osoby, které jsou Bohu nejbližší. Časté prosby biskupů a kněží o modlitbu nejsou formální, mají svůj reálný základ – prosit o vytrvalost a věrnost v Boží službě je úkolem a pro dobro celého společenství věřících.

Daniel Dehner

Pro dnešní setkání s Pánem se musíš vrátit do Večeřadla a do těch posvátných chvil, kdy se Ježíš před svým utrpením loučí se svými přáteli. Ve svém posledním podobenství, které vytrysklo z jeho milujícího srdce, představuje sám sebe, a proto mluví otevřeně v první osobě. S vědomím bezprostřední blízkosti své smrti chce svým nejdražším zjevit to, co mu nejvíce leží na srdci: je to jeho nevýslovná láska a starostlivost o všechny ty, kvůli kterým přišel na tento svět a pro které se za chvíli vydá na smrt. Naslouchej mu s otevřeným srdcem a s vědomím, že jsi jedním z nich, že tedy jeho vyznání patří i tobě.

Tvůj Pán o sobě prohlašuje, že je *Dobry pastýř*. Skutečnost je taková, že jeho vztah k *ovcím* daleko přesahuje všechny představy, které nás napadají, když vyslovíme slovo pastýř. Ježíš ti chce proto hned přiblížit ten neuvěřitelně intimní vztah, jaký panuje mezi ním a jeho Otcem, protože tímto vzorem se řídí i jeho vztah k tobě. Chápeš, co to znamená? Tvůj Pastýř tě chová ve svém srdci, protože tě zná důvěrněji, než ty znáš sám sebe. Zná tvou minulost, přítomnost i budoucnost, zná všechny tvé potřeby i sklony, tvé slabosti i neduhy, ví, co nezbytně potřebuješ pro své opravdové zdraví a štěstí. *Znát* znamená pro tvého Pastýře totéž co *milovat*.

Uvědom si však, že stejná podmínka platí i pro tebe. Jsi *jeho ovcí* tou měrou, nakolik i ty *znáš svého Pastýře*. Znáš ho doopravdy? Znáš dobře jeho tvář a jeho hlas? Znáš jeho nevtíravou, a přece neodbytnou lásku, jeho tichou a bezmeznou trpělivost, s jakou tě hledá na tvých bludných cestách? Jeho ustavičnou nenápadnou, ale důslednou péči, pokornou a laskavou vynalézavost, s jakou i tvoji nevděčnost a vzdorovitost umí obrátit ve tvůj prospěch? Znáš jeho něžnost a starostlivost, s jakou tě vodí na nejlepší pastviny a k nejčistším pramenům? Znáš jeho vlídnou a něžnou, nevtíravou blízkost nejen u tebe, ale přímo v tobě? Znáš jeho Kříž a jeho rány, jeho tiché a pokorné Srdce plné milosrdenství a slitování? Jestliže se necítíš dobře u svého Pastýře, jestliže se ti po něm nestýská, je to jen proto, že ho málo znáš. On se před tebou neskrývá ani neodchází, jen se ti nevnučuje. Vydal se za tebe dříve, než jsi byl a než jsi ho poznal. Nemáš jiného pastýře tak dob-

Pastýř a jeho stádo

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Bude jeden ovčinec a jeden pastýř.

rého. Co by ti ještě nedal, když dal za tebe svůj život?

Tvůj Pastýř však zná nejen tebe, ale i tvé nepřátele. Zná velmi dobře vlky, kteří žijí po tvé krvi. Zná jejich zlobu a jejich podlost, zná velmi dobře jejich taktiku, s jakou *trhají, rozdělují, rozhání stádo*, aby se zmocnili jednotlivých ovcí. Zná také všechny *najaté pastýře*, kteří nemyslí na ovce, ale na svůj prospěch, na svou slávu, na své pohodlné bezpečí, kteří mluví, ale ve skutečnosti pro tebe nehnu ani prstem, aby tě vytrhli z nebezpečí, naopak, zdaleka utečou, nebo se dokonce spojí s vlky, protože jim *na tobě nezáleží*.

Čím lépe znáš pravého Pastýře, tím bezpečněji můžeš rozpoznat ty, kteří *pracují jen za mzdu*. Těm se zdaleka vyhýbej, protože přicházejí v *beránčím převleku*, ale neznají tě ani tě nemilují. Nic pro tebe neudělali, nic pro tebe neobětovovali ani nevytrpěli. Jen lákají falešnými slovy. Chtějí ti namluvit, že ti nikde nic nehrozí, že si můžeš hledat pastvu, kde se ti zlíbí, že jsi ovce dostatečně vyspělá a soběstačná a nepotřebuješ, aby tě někdo vodil za ruku. Že si v pastýřově omezujícím houfu nevychnutáš svou samostatnost a svobodu. Otevři dobře své oči a uvidíš, že je jich mnoho a jsou nablízku, potulují se i uprostřed stáda. Ale nemusíš se bát, pokud Ježíši dovolíš, aby tě vzal do své náruče. Nesmíš však zapomínat, že tě nemůže zachránit proti tvé vůli, a to nikoliv proto, že by tě nemiloval, ale jeho láska znamená také úctu k tvé osobní svobodě a důstojnosti, kterou tě obdařil Otec. Je to Pastýř, který si plně zaslouží tvou naprostou důvěru. *V nikom jiném není spásy*.

Uvědom si, že není pro tebe nic výhodnějšího a bezpečnějšího než přidržet se Ježíšova stáda. Je to stádo, které je u svého pastýře za všech okolností, za všech bouří a nepohody v opravdovém bezpečí. Je to stádo, které má velkou budoucnost. Nakonec nebude žádného jiného stáda než to, které si založil on sám. Ježíš se *proto narodil a proto přišel na svět*,⁽¹⁾ aby zachrá-

Liturgická čtení

1. čtení - Sk 4,8-12

Petr, naplněn Duchem Svatým, řekl: „Přední mužové v lidu a starší! Když se dnes musíme odpovídat z dobrého skutku na nemocném člověku, kým že byl uzdraven, tedy ať to víte vy všichni a celý izraelský národ: Ve jménu Ježíše Krista Nazaretského, kterého jste vy ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých: skrze něho stojí tento člověk před vámi zdravý. On je ten ‚kámen, který jste vy stavitelé odhodili, ale z kterého se stal kvádr nárožní‘. V nikom jiném není spásy. Neboť pod nebem není lidem dáno žádné jiné jméno, v němž bychom mohli dojít spásy.“

2. čtení - 1 Jan 3,1-2

Milovaní! Hleďte, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím

Dokončení na str. 6

nil i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ony se mají těšit z jeho laskavého a milého hlasu, z jeho péče, z jeho volání, kterým oslovil i tebe. *V nikom jiném není spásy, není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni*. Jen jako ovce tohoto Pastýře *jsme nazváni Božími dětmi, a skutečně jimi jsme*. Proto jsme světu tak cizí a nepohodlní, že nepoznal Boha, že nechce znát jediného Dobrého pastýře, zůstává pro něho cizí, proto ho *odhodil*.

Pokloň se Dobrému pastýři a ze srdce mu děkuj za jeho velká slova naděje a záruku radostné a bezpečné budoucnosti. Poděkuj mu i za všechny ty, kteří jsou a kteří budou *jeho*. Poděkuj mu za bezpečnou jistotu, kterou ti zajišťuje skrze úřad *nejvyššího pastýře*, kterému svěřil péči a odpovědnost za své *jediné stádo*⁽²⁾, děkuj mu i za všechny v jedno spojené pastýře, kteří jej milují a s ním a v něm vedou jeho stádo, aby *chválilo Pána, protože je dobrý a protože věčně je jeho milosrdenství*.

Ty jsi můj Bůh, děkuji ti. Budu tě slavit, můj Bože!⁽³⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 18,37; ⁽²⁾ srov. Jan 21,15-17;

⁽³⁾ Žalm 118

P. Gottfried Egger OFM

Svatý Rafael Arnáiz Barón

(9. 4. 1911 - 26. 4. 1938)

Tento svatý španělský trapista skončil svůj život ve 27 letech. Svůj život nabídl Bohu jako smírnou oběť, aby se skončila občanská válka ve Španělsku a aby se do této země zase mohl navrátit mír.

Hluboce věřící rodiče, šlechtická rodina

Rafael se narodil 9. dubna 1911 v Burgosu jako syn manželů Rafaela a Marie Mercedes Barónových. Byl nejstarším dítětem ze zámožné rodiny Arnáize Baróna. Jeho celé jméno zní: Rafael Arturo Alvaro José de la Inmaculada Concepción y San Luis Gonzaga. Toto dlouhé jméno bylo něco jako program pro jeho život. Miloval Pannu Marii Neposkvrněnou a brzy zemřel jako sv. Alois Gonzaga.

Dobré školní vzdělání: architektura a malířství

Dětství v silně věřícím rodičovském domě formovalo jeho život. Chodil nejdříve dva roky do jezuitské koleje v La Merced, potom se přestěhovala jeho rodina do Ovieda, kde školu dokončil. V roce 1929 začal nadaný mladý muž studovat architekturu v Madridu. Věnoval se také malířství. Ve stejném roce navštívil poprvé trapistický klášter San Isidro de Duenas v Palencii. Tady se zapálil pro trapistický život.

Vojenská služba a vstup do trapistického kláštera

Od 25. ledna až do 26. července 1933 musel vykonávat vojenskou službu. Už v průběhu svých studií plánoval velmi přísně průběh svého dne a stanovil si pravidelný čas pro studium a modlitbu. Svůj denní plán si nadepsal slovy „Všechno pro Ježíše“. Po vojenské službě poprosil v listopadu 1933 o přijetí do noviciátu trapistů. Dostal přitom svoje křestní jméno, jemuž ale podle staré tradice trapistů předřadil jméno „Maria“. V den své oblačky napsal svojí matce: „Jsem stále přesvědčen o tom, že Bůh stvořil trapisty pro mě a mě pro trapisty. Je zřejmé:

Jediné správné nazírání ve světě je zaujmout místo, které Bůh pro nás vybral.“

Ze zdravotních důvodů vystoupil z řádu

Mladý mnich se vyznačoval heroickou pokorou a bezpodmínečnou poslušností. Nanejvýš skromný a značně přísný klášterní život s těžkou prací velmi vyčerpával Rafaela, který nebyl vůbec zvyklý na drsné životní podmínky. Onemocněl cukrovkou a sotva po půl roce musel klášter zase opustit. To byla pro něho velmi těžká rána. Vrátil se opět zpátky k rodině. Ale i doma se zase pokoušel znovu žít řádový život podle trapistických pravidel.

Opět v řádu, potom vojenská služba

Když se zdravotně poněkud zotavil, vrátil se sice do kláštera nazpět, nikoliv už jako novic, ale jako oblát, protože nemohl ze zdravotních důvodů úplně žít podle pravidel v celé jejich přísnosti. Tím mu zůstala profese, definitivní vazba k řádu, zachována.

V klášteře psal působivé mystické dopisy. Opět mohl jen málo měsíců zůstat ve svém tak milovaném klášteře. Byl znovu povolán do vojenské služby, tentokrát ve španělské občanské válce: klášter opustil

Rafael Arturo Alvaro José de la Inmaculada Concepción y San Luis Gonzaga

26. září a 6. prosince 1937 se do kláštera zase vrátil. Diabetes znovu propukl. Mezitím byl ze zdravotních důvodů prohlášen za neschopného vojenské služby. Odmítnutý se teď konečně vrátil do kláštera. Musel nejprve jít na ošetřovnu. Bratr Rafael byl znám svojí odevzdaností do vůle Boží, svým uměleckým talentem a svou citlivostí, ale také svojí radostí a vyhraněným smyslem pro humor. Jeho dopisy a kresby v deníku svědčí o prosté, dětské, vroucné, ale bezpodmínečné lásce k Bohu a o velké rozhodnosti k následování Ukřížovaného.

Rafaelovo utrpení jako smírná oběť

Jeho zdravotní stav se rychle zhoršoval. Měl velmi silné bolesti. Bratr Rafael obětoval všechno, celý svůj život jako smírnou oběť za ukončení španělské občanské války, jak bylo řečeno.

Několik málo týdnů před svou smrtí napsal tento oblát trapista: „Bůh mě miluje tak velice, že to nepochopí ani andělé! Jak velké je Boží milosrdenství! On mě miluje! Je mým přítelem, mým bratrem, mým otcem, mým učitelem... Ach, můj Ježíši, chybí mi papír a pero... Jak je možné, že jsem měl ještě trpělivost myslet na něco, co považuje svět za rozumné, já, který ztrácím rozum, když na Tebe myslím!“ V uplynulých měsících trapistický mystik hluboce dojal všechny, kteří k němu přišli, svojí heroickou připraveností k utrpení a ostatními ctnostmi.

Na Velikonoční pondělí roku 1938 předal opat mystikovi pro čest kukuli, oděv profesního mnicha. Krátce nato se Rafaelův zdravotní stav silně zhoršil. Stále častěji jím trásla vysoká horečka. Z těchto posledních dnů jeho života pocházejí tyto dojemné řádky: „Neotálej, Pane, Tvůj služebník Rafael má napilno, aby byl u Tebe, uviděl Marii... Jakou nádhernou řeholi složím o dni své smrti! Věčný slib lásky navždy..., navždy.“

Úmrtí a úcta

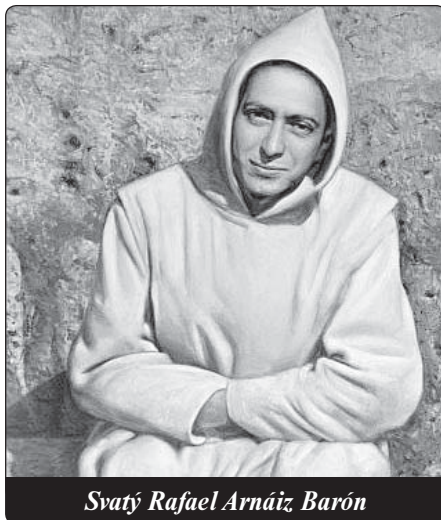
Dne 26. dubna 1938 zemřel bratr Rafael Barón poté, co při umírání mohl složit řeholní sliby trapistického řádu. To bylo pro něho zvláště velkou milostí. Zemřel po krátkém, těžkém smrtelném zápasu v 27 letech v pověsti svatosti. Byl pochován nejprve na hřbitově kláštera San Isidro de Duenas. V roce 1960 byl zahájen

proces blahověčení. Jeho pozůstatky byly převezeny v roce 1965 do hrobu v západním křídle křížové chodby. Od roku 1972 je místem jeho posledního odpočinku kaple v opatském kostele. Papež Jan Pavel II. uváděl bratra Rafaela jako příklad následování Krista na Světovém dnu mládeže v roce 1989 v Santiagu de Compostela.

Dne 27. září 1992 byl Rafael papežem sv. Janem Pavlem II. blahověčen. Papež Benedikt XVI. ho prohlásil za svatého 11. října 2009 společně se čtyřmi dalšími novými svatými, mezi nimiž byl také misionář malomocných Damián de Veuster.

Slova sv. Jana Pavla II. při blahověčení v roce 1992

„Pojď a následuj mě! To je křesťanské povolání, které vyvěrá z Pánovy nabídky lásky a které se dá uskutečnit pouze díky naší odpovědi vycházející z lásky. Ježíš vyzývá své učedníky k úplné odevzdání jejich života, bez lidského účtování a protiúčtování, s bezvýhradnou důvěrou v Boha. Světci přijímají tuto náročnou výzvu a vydávají se pokorně a ochotně na cestu následování ukřižovaného a zmrtvýchvstalého Krista. Z lidského hlediska někdy nepochopitelná logika víry má svoji dokonalost v tom, že nestaví sebe sama do středu, nýbrž že se rozhoduje žít podle evangelia a tím plavat proti proudu,“ řekl sv. Jan Pavel II. při Rafaelově blahověčení.

Svatý Rafael Arnáiz Barón

Církev si připomíná svatého Rafaela Arnáize Baróna 26. dubna. Jistě je tento světec nejenom silným přímluvcem trapistického řádu, nýbrž také těch mladých lidí, kteří se vydali na cestu duchovního povolání.

Ze Schweizerisches Katholisches Sonntagsblatt 8/2014 přeložil -mp-

Poznámka redakce:

Matice cyrilometodějská s. r. o. vydala před několika lety **Nověnu ke sv. Rafaelu Arnáizu Barónovi** – brož., A6, 36 stran, 45 Kč. Brožurka je stále v prodeji, lze si ji objednat také prostřednictvím internetového obchodu na www.maticecm.cz.

Nezapomínejte prosit také za dobré matky kněží

Ježíš k sestře Františce Marii
od Ukřižované Lásky

Když se modlíte za své kněze a prosíte mě přitom za dobré duchovní, pak nezapomínejte také prosit o dobré matky kněží, které přivádějí srdce dítěte už v mateřském těle a následně malé děti ke mně. Jejich modlitba a jejich příklad jsou často rozhodující a pomáhají k dobrému povolání. Jak velmi může být k tomu nejlepším příkladem Maria, moje Matka. A nejenom to, ona je také nejmocnější a nejmilejší Přímluvkyní za všechny, kteří se chtějí věnovat této výjimečné službě.

Vždyť tato služba je nejvroucnějším spojením lásky se mnou podle vůle nebeského Otce. Žádné povolání, žádné vyvolání nepodléhá výhradně lásce k Bohu tolik, jako to vyžaduje souhlas kněze k nejsvětější službě. Kdo se ho může zastávat více než moje milovaná Matka, která vyjádřila nejdůležitější a bezpříkladný souhlas, jaký člověk učinil. A tím odevzdala své srdce zcela Trojjedinému Bohu.

Blahoslavení jsou všichni, kdo to mohou říkat jako ona. Šťastný je národ, který má kněze, kteří svěřují svoji cestu sloužící Mariině lásce.

Z-sks- 12/2014 přeložil -mp-

Rodina: Děti (2) – pokračování ze str. 2

dál.“ (Mt 19,13–15) Jak krásná je tato důvěra rodičů i Ježíšova odpověď! Jak rád bych, aby to bylo normální pro všechny děti! Je pravda, že se dětem s vážným postižením dostává, díky Bohu, často mimořádných rodičů, připravených k jakékoli oběti a všestranné velkodušnosti. Tito rodiče by však neměli zůstat osamoceni! Měli bychom provázet jejich námahy, ale také jim nabízet chvíle sdílené radosti a nsvázaného veselí, aby nebyli pouze v zajetí terapeutické rutiny.

V každém případě, jde-li o děti, neměly by být slyšet ony obranné úřední formule typu: „Nejsme přece dobročinný spolek“ anebo „v soukromí si každý může dělat, co chce“ a také „je nám líto, ale nemůžeme pro vás nic udělat“. Taková slova jsou k ničemu, když jde o děti.

Příliš často na děti dopadají účinky života opotřebovaného nejistou a špatně placenou prací, nesnesitelným časovým vytížením, selhávající dopravou... Děti však platí i za nezralé svazky a nezodpovědné rozvody, jejichž prvními oběťmi jsou. Trpí účinky kultury vyhrocených subjektivních práv a předčasně dospívají. Často absorbují násilí, které nejsou schopny „strávit“, a před očima dospělých jsou nuceny zvyknout si na zanedbanost. Stejně jako v minulosti i dnes dává církev svoje mateřství do služeb dětí a jejich rodin. Rodičům i dětem tohoto našeho světa přináší Boží požehnání, mateřskou něhu, pevnou výtku a rozhodný soud. Bratři a sestry, myslte na děti, s dětmi nejsou žerty!

Pomyslete, co by se stalo se společností, která by se rozhodla zavést jednou

provždy tuto zásadu: „Je pravda, že nikdo nejsme dokonalí a dopouštíme se mnoha omylů. Ale jde-li o děti, které přicházejí na svět, nebude se žádná oběť dospělých považovat za příliš drahou či příliš velkou, jen když se předejde tomu, aby si dítě myslelo, že je omylem, že za nic nestojí a že je vydáno napospas ranám života a lidské zvlí.“

Jak krásná by byla takováto společnost! Říkám, že takovéto společnosti by byly odpuštěny mnohé z jejich nesčetných omylů. Opravdu mnohé.

Pán bude posuzovat náš život podle toho, co budou referovat andělé dětí, ti andělé, kteří „stále hledí na tvář nebeského Otce“ (srov. Mt 18,10). Stále se ptáme: Co budou tito andělé dětí vyprávět Bohu o nás?

*Přeložil Milan Glaser,
Česká sekce Rádía Vatikán*

Eucharistie - Na cestě do Emauz (4)

„Začal od Mojžíše
a probral dále všechny proroky.“

Na cestě z Jeruzaléma do Emauz má Ježíš pro dva posluchače biblické kázání, homilii. Posluchači byli emauzští učedníci, kteří byli zklamaní ze smrti svého milovaného Mistra. Zhroutil se jim svět. Nedokázali si představit, jak to půjde dál. Zmrtvýchvstalý Ježíš, o kterém ovšem ještě nevěděli, že je to on, je vyvedl ze slepé uličky a otevřel jim nové obzory víry.

Lukáš vypravuje: „Potom začal od Mojžíše, (probral dále) všechny proroky a vykládal jim, co se ve všech (částech) Písma na něj vztahuje.“ (Lk 24,27)

Lukáš zmiňuje pouze hlavní téma a metodu, ale zamlčuje způsob. Jak by to bylo pro nás zajímavé slyšet to celé. Jak už jsme řekli: bylo to biblické kázání, výklad Písma, homilie, exegeze.

Ježíš dělal to, co uměl nejlíp. Použil prameny, Boží zjevení v dějinách, výpovědi Bible. Před tím, než se dal poznat při lámání chleba, chtěl nechat promluvit Mojžíše a proroky. Také při svém dalším povelikonočním zjevení řekne apoštolům: „To je smysl mých slov, která jsem k vám mluvil, když jsem ještě byl s vámi: že se musí naplnit všechno, co je o mně psáno v Mojžíšově zákoně, v Prorocích i v Žalmech.« Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu.“ (Lk 24,44n)

Metoda, kterou Ježíš použil, je také pro nás příkladem a pozváním. Když chceme

o Ježíši vědět opravdu všechno, musíme se vrátit k pramenům. Porozumět Písmu je možné tím, že Písmo čteme. Dříve, než ho začneme číst, mu rozumět nebudeme. Když chceme vyzvednout někoho cizího na letišti nebo na nádraží, musíme vědět, jak vypadá a jaké má na sobě oblečení. Samozřejmě Ježíš Kristus už pro nás není neznámý, ale kolik toho o něm ještě nevíme! Můžeme vůbec v rozhovoru o Ježíši vykreslit jeho rysy, které nám popisuje Písmo? A nejde jen o jeho tvář, ale také o jeho okolí, o jeho nauku, o jeho úmysly; okolnosti Ježíšova života jsou načrtnuty ve Starém zákoně, především skrze takzvané předobrazy. Mana na poušti ukazuje na Eucharistii. Měděný had, vztyčený na tyči, který zachraňuje při uštknutí hadem, symbolizuje Kristův vykupitelský čin na kříži. Průchod Rudým mořem nám připomíná křest. Nebo, když se vrátíme ještě hlouběji, Abrahám, který je ochoten obětovat svého jediného syna Izáka, ukazuje na lásku nebeského Otce. „Neboť tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ (Jan 3,16)

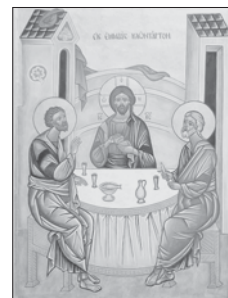
Uvedl jsem jen několik příkladů. Kdybychom to chtěli brát poctivě, museli bychom projít všechny knihy Starého i Nového zákona. Na to zde není prostor, ale přesto bych vás chtěl povzbudit, abyste to dělali. Bible je celosvětově nejčtenější kniha, a tak bychom i my tuto knihu měli brát.

Návrat k pramenům znamená také to, že se obrátím na všechny ty, kteří už z těchto pramenů čerpali přede mnou. Se svým poznáním nemohu zůstat sám, potřebuji také svědectví druhých. Ti všichni mi pomůžou poznat, kdo skutečně byl Ježíš z Nazareta, co chtěl a co učil.

Kdyby nám všichni ti křesťané přes všechna staletí, nesčetní mučedníci a svatí, ale také mnozí křesťané v dnešní době, učení i prostí, kdyby nám všichni tito lidé nepředali svoji víru, tak bychom nemohli tak lehce dojít k přesvědčení, že nauka církve souhlasí s poselstvím evangelia. Tradice, výroky učitelského úřadu, rozhodnutí papežů, kázání učitelů církve, souhlasná mínění katolíků všech generací a národů nám dávají poslední důkaz, že také ti, kteří sepsali biblické knihy, se nemýlili a že Bible je i dnes spolehlivým základem naší víry. Také v dnešní době můžeme Bibli bez pochybností věřit a dozvědět se z ní pravdu. K tomu nám dává záruku Duch Svátý. On inspiroval pisatele, kteří napsali knihy Starého i Nového zákona. Proto jsou tyto knihy zcela lidským slovem a zároveň zcela Božím slovem. Duch Svátý inspiroval prvotní církev, která z židovské tradice a z evangelií a listů apoštolů vybrala autentické spisy. Duch Svátý také dnes inspiruje církev, když i dnes Písmo autenticky vykládá. Pomoc Ducha Svatého je zakotvena přímo v biblickém poselství: „Ale až přijde on, Duch pravdy, uvede vás do celé pravdy... On z mého vezme a vám to oznámí.“ (Jan 16,13n)

Víra mnoha lidí posiluje také naši víru. Stále větší časový odstup, který nás dělí od historické postavy Ježíše, přesto nezatměje jeho poselství. Právě naopak: nové poznatky biblické vědy, pokroky v teologii a v učení církve, ve které působí Duch Svátý, to všechno nás obohacuje.

Pomáhají nám dokonce i lidé, kteří nevěří, ale hledají. Záliba ve východní meditaci, útěk ke drogám, nové náboženské směry, odpor proti nespravedlnosti ve světě – to všechno potvrzuje naši zku-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je.

Evangelium - Jan 10,11-18

Ježíš řekl: „Já jsem pastýř dobrý. Dobrý pastýř dává za ovce svůj život. Kdo je najatý za mzdu a není pastýř a je muž ovce nepatří, jak vidí přicházet vlka, opouští ovce a dává se na útěk, a vlk je uchvacuje a rozhání. Vždyť je najatý za mzdu a na ovcích mu nezáleží. Já jsem dobrý pastýř; znám svo-

je ovce a moje ovce znají mne, jako mne zná Otec a já znám Otce; a za ovce dávám svůj život. Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. Také ty musím přivést a uposlechnou mého hlasu a bude jen jedno stáde, jen jeden pastýř. Proto mě Otec miluje, že dávám svůj život, a zase ho přijmu nazpátek. Nikdo mi ho nemůže vzít, ale já ho dávám sám od sebe. Mám moc život dát a mám moc zase ho přijmout. Takový příkaz jsem dostal od svého Otce.“

šenost, že to bez Boha nejde a že Ježíš je jediný Vykupitel.

Chceme lépe poznat Ježíše ne proto, abychom uspokojili vědecký zájem nebo vyhověli historické zvědavosti, ale abychom ho více milovali. Chceme ho víc milovat, abychom náš život mohli postavit na jeho poselství.

„Pane, zůstaň s námi...“

Dva emauzští učedníci dosáhli cíle. Stojí před svým domem. Přišli ve třech, neznámý poutník dorazil s nimi. Napřed si od nich nechal povyprávět, co všechno se stalo v Jeruzalémě, a pak je překvapil svým vysvětlením toho, co se událo. Jeden z nich, Kleofáš, povídal o Ježíšovi, poutník o něm mluvil také a vysvětlil jim spoustu věcí: Mojžíše, Proroky a celé Písmo. Emauzští učedníci nevycháze-li z údivu. Všechno dávalo smysl, bylo to logické, vysvětlovalo to všechny okolnosti, sedělo to přesně, jako kousky skládačky. Teď chce tento osamělý poutník jít dál, pokračovat na své cestě. Učedníci ho prosí: „Zůstaň s námi, neboť se připozdívá a den se už nachýlil.“ (Lk 24,29)

Napínavé vyprávění, co říkáte? My samozřejmě víme, kdo je tento poutník. Emauzští učedníci to zjistí za chvíli. Ježíš k nim mluvil o Ježíšovi. Není to legrační pointa? Tento Ježíš se nevnučuje, ale chce pokračovat v cestě. Učedníci chtějí, aby s nimi zůstal, aby vešel do domu. Poutník má být jejich hostem.

Popusťme uzdu fantazii a představme si, že by učedníci Ježíše nepozvali dovnitř. Ježíš by pokračoval po cestě dál a zmizel by učedníkům za obzorem. Později by si možná uvědomili, kdo to byl a koho nepozvali pod svou střechu. Jedinečná šance smět pohostit ve svém domě jejich milovaného Mistra, který byl ukřižován a vstal z mrtvých. Tuto šanci by propásli. Po zbytek života by si to vyčítali a asi by si to nikdy neodpustili.

Naštěstí se rozhodli správně. Žádný div! Od okamžiku, kdy se potkali, a zvláště při biblickém výkladu, jim hořelo srdce. Tak to aspoň později popsali.

Ježíš pozvání přijal. Lukáš píše: „Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi.“ (Lk 24,29) Jak dlouho chtěl zůstat? Jen na pár minut, nebo navždycky? Evangelium vyprávuje, že po jídle už ho neviděli, ale není řečeno, že by šel pryč.

Poselství Královny míru Mirjaně

„Drahé děti! Vybrala jsem vás, apoštolové moji, neboť všichni v sobě nosíte něco krásného. Vy mi můžete pomoci, aby láska, kvůli které můj Syn zemřel a potom také vstal, znovu zvítězila. Proto vás zvou, apoštolové moji, abyste se v každém Božím stvoření, i ve všech mých dětech, pokoušeli vidět něco dobrého a snažili se jim rozumět. Děti moje, všichni jste bratři a sestry v tomtéž Duchu Svatém. Vy, naplněni láskou k mému Synu, můžete vyprávět všem těm, kteří tu lásku nepoznali, to, co vy znáte. Vy jste mého Syna poznali, jeho zmrtvýchvstání jste pochopili, s radostí k Němu upíráte oči. Moje mateřské přání je, aby všechny moje děti byly sjednoceny v lásce k mému Synu. Proto vás zvou, apoštolové moji, abyste s radostí žili Eucharistií, neboť v Eucharistii se vám můj Syn vždy znovu dává a svým příkladem ukazuje lásku i obět vůči bližnímu. Děkuji vám.“

Mežugorje, 2. dubna 2015

Teď je opět načase, abychom mysleli na sebe. Pozvali jsme Ježíše do našeho domu? Nebo jsme ten příhodný okamžik propásli? Nechali jsme jej vejít? A když jsme ho nepoznali, a proto ani nepozvali, půjde ještě někdy kolem?

Nepřirovnával se Ježíš k dobrému pastýři, který nechá devadesát devět ovcí v pustině a jde hledat tu jednu, ztracenou, až ji najde? Neprohlašoval, že přišel proto, aby „hledal a zachránil, co bylo ztraceno“? Nabídne nám další možnost, jak ho můžeme najít. Doufejme, že nebudeme tak nepozorní, abychom propásli i další příležitost.

Jaká jsou oblíbená a upřednostňovaná místa pro setkání s Kristem? Když se podíváme na běh lidského života, můžeme najít různé příležitosti k setkání. Každá z nich je nabídkou Boží lásky: výchova ve víře, náboženská výuka ve škole, příklad aktivních křesťanů, setkání s konkrétním člověkem, bolestná rána osudu, zážitek lásky, příslušnost ke společenství, dobrá kniha, kázání, rozhovor o věcech víry, dobré slovo, věta z Písma svatého a v neposlední řadě také konfrontace se smrtí.

Všechny tyto nabídky, a je jich mnohem víc, než jsem vyjmenoval, můžeme přeslechnout v hluku dnešního světa. Proto napomíná Ježíš: „Bďte a modlete se, abyste nepřišli do pokušení. Duch je síce ochotný, ale tělo je slabé.“ (Mt 26,41) U Marka čteme: „Dejte si pozor, bděte, protože nevíte, kdy ten čas přijde.“ (Mk 13,33)

Že Ježíš zůstává, můžeme také vysvětlit eucharisticky. Existuje více způsobů Ježíšovy přítomnosti: když se lidé shromáždí v jeho jménu, když je při bohoslužbě zvěstováno Boží slovo, v osobě kněze a když jsou udělovány svátosti. Ty-

to způsoby Ježíšovy přítomnosti jsou vázány na určité konání. Existuje ale také trvalá přítomnost Krista. Všude, kde je uchovávána Eucharistie – tisíce a miliony svatostánků, Ježíš je přítomen ve velmi konkrétním a snadno rozeznatelném znamení. Můžeme jeho svátostnou přítomnost lehce najít a také přenést na jiné místo. Chléb a víno je hmatatelný Bůh. Dokonce Bůh „k jídlu“. Ježíš se nachází v dosažitelné blízkosti, je uchopitelný, ale je nám tím bližší? Nikoli, naopak ještě nepochopitelnější! Jak můžeme pochopit lásku, kterou nám Ježíš ukazuje a dává v Eucharistii? Když už lidská láska je pro nás tajemstvím, jak bychom mohli pochopit nekonečnou Boží lásku?

Eucharistie roste do našeho srdce, s ní i Kristova přítomnost. Ježíš řekl: „Kdo jí mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm.“ (Jan 6,56) Nyní zůstává Ježíš také v našem domě, podobně jako byl v domě emauzských učedníků: „Vešel tedy dovnitř, aby zůstal s nimi.“

Čím častěji se přátelé scházejí, tím více se jejich přátelství utužuje. Už rozumíme tomu, proč chodíme k přijímání častěji? Přijímáme tak často, jak je to možné, nejen proto, že toužíme po Kristu, ale také proto, že on touží po nás. Na naší cestě do Emauz není Ježíš jen našim průvodcem, ale také našim trvalým hostem.

(Pokračování)

Z knihy Leo Kuchar: *Eucharistie. Mosaiksteine und Blitzlichter. Eucharistischer Gebetskreis, o. J. Wien 1981.*
Přeložil -vm-

Poznámka překladatele:

Citáty z Nového zákona jsou podle liturgického překladu, citáty ze Starého zákona podle ČEP.

V Medžugorje se můj život úplně změnil

P. Frank Permuy zažil v Medžugorje v roce 1993 hlubokou duchovní zkušenost, která jeho život od základu změnila. Dnes patří P. Frank k jezuitskému řádu a žije na Floridě. Při jednom setkání v Medžugorje mluvil pro čtenáře časopisu OASE o svém obrácení v Medžugorje před 22 lety.

V kostele, ve kterém jsem vyrostl a kde jsem byl u prvního svatého přijímání, visí nad oltářem nad křížem tabule, na níž je napsáno: „Ego sum Lux Mundi“ – „Já jsem Světlo světa“. Po celý můj život, až dodnes, nepřestal být Ježíš Světlem světa. Byly dvě ctnosti, které jsem odjakživa mohl prožívat s velkou jasností. Na jedné straně naléhavá potřeba jít každou neděli na mši – to bylo do roku 1993 – a po roce 1993 pak každý den. A na druhé straně, že jsem se nikdy nezlobil na Boha.

V roce 1993 se můj život úplně změnil, přesněji od 8. září v Medžugorje. Tenkrát mi bylo 25 let. V roce 1987 jsem první pozvání do Medžugorje od matky svého kamaráda Josého s díky odmítl. Ona byla svými zážitky tam tak pohnutá, že začala organizovat poutní cesty z Floridy do Medžugorje. Josého matka se mne neptala jenom jednou, jestli bych nechtěl jet s nimi, ale celkem pětkrát během dvou let. A zvala mě upřímně, chtěla za mě zaplatit všechny cestovní výdaje. Teď vím, že mě Duch Svatý tenkrát poháněl, aby mě dostal do této malé vesnice v horách, ale já jsem všechny nabídky s díky odmítl. Pokaždé jsem odpovídal: „Vezmi raději někoho, kdo bude mít z takové cesty užitek.“ Pro mého přítele Josého se stalo toto místo tak důležitým, že v létě 1989 strávil v Medžugorje celý měsíc. Tak velmi ho to dojalo a byl tak plný nadšení, že se mi stále znova pokoušel vysvětlit, co jsem tenkrát opravdu nebyl schopen pochopit. Samozřejmě s tím ztroskotal. I když jsme tenkrát už byli deset let dobrými kamarády, reagoval jsem na každý z jeho pokusů, aby mně a jiným kamarádům přebral videa z Medžugorje, bez pochopení a s blahovolným úsměvem. Dělal jsem si z něho legraci a ptal se: „Co to má být? Co nám tím chceš říci? Proč se nepodíváme na nějaký pořádný film?“ Ale i když jsem se vyhýbal poslouchat vyprávění o jeho dojmech z Medžugorje a o zázracích, které tam zažil, uschovával jsem velmi dobře růženec, který mi přivezl ze

své první pouti. Vzal jsem si ho s sebou, když jsem odjížděl z domova na studia a zase zpátky domů, když jsem studium dokončil. Byl jedním z mála mých osobních předmětů, na nichž mi skutečně záleželo. Během svých školních a studijních let jsem chodil každou neděli na mši, ale růženec jsem se nikdy nemodlil.

Krátce poté, co jsem se zase nastěhoval zpátky do svého rodného města (studoval jsem asi pět hodin cesty autem od sud), začal jsem pracovat a náhle jsem pocítil jako z čistého nebe touhu odjet do Medžugorje. Tento požadavek mě velmi překvapil, protože jsem od ukončení školy a celého studia nevedl právě morálně bezvadný život. Žil jsem, jak jsem si myslel, takový normální život, to znamená, vyrážel jsem ven a pil a oslavoval v Miami na obrovské pláži South Beach. Moje touha jet do Medžugorje byla opravdo-

Pocítil jsem, že Bůh něco zamýšlí s mým životem a že mě na to připravuje. Dnes mohu říci: Děkuji Ti, Gospo, za těch 22 let, v nichž jsi mě vedla!

vá. Záleželo ovšem na tom, jestli to byla zvědavost, co ve mně probouzelo tuto touhu. Teprve o mnoho let později jsem pochopil, že se vždy chopí iniciativy Bůh – i když my jemu nerozumíme. Matka Boží mě očekávala, aby ze mne udělala apoštolu a pastýře svého Syna. To ale muselo ještě počkat, protože v roce 1991 se kvůli válce nekonaly žádné poutě.

Já jsem žil dále svůj normální život a zúčastňoval se párty na South Beach dokonce ještě více. V létě 1993 jsem přijal poprvé pozvání na jednu mši s uzdravováním. Při oznámeních na konci bohoslužby sděloval onen kněz, že o něco později, v září, povede pouť do Medžugorje. Spontánně jsem se rozhodl jet s nimi a ihned mě zapsal do seznamu zájemců. Měl jsem také strach, že už na mě nezbuduje místo, protože se kvůli balkánské krizi po dva roky nekonaly žádné poutě. Vycházel jsem z toho, že by se mohly vytvořit řady lidí, aby se nechali zapsat do seznamu, a byl jsem prvním, jehož jméno bylo zapsáno. Byl jsem velmi rozrušen a těšil jsem se. Někteří nás považovali za blázný, protože jsme chtěli cestovat do Medžugorje v průběhu války. Ale nic mě nemohlo odvrátit od mého rozhodnutí. Také můj kamarád José přijel se mnou. A další náš kamarád Luis. Oba právě zkoumali, zda jsou povoláni ke kněžství. U mne to byl jako předtím pocit zvědavosti, co mě pohánělo na pouť. Koncem týdne před naším odjezdem jsem byl s přáteli, kteří se vůbec nestarali o možné povolání ke kněžství, zase až do sedmi hodin do rána na cestě v South Beach. Večer před naším odjezdem jsem zabalil kufr a myslel na dlouhou cestu, která byla před námi. Věděl jsem, že budeme 30 hodin na cestě. Poprvé jsme přestupovali v New Yorku. Tam jsem vypil litr piva a koupil si román od Johna Grishama, zatímco jsme čekali na let. Když jsme přistáli v Paříži, stalo se něco zvláštního. I když jsem knihu nedočel, dostal jsem impuls, abych ji odhodil. A to jsem také potom udělal. Zahodil jsem román do prvního odpadkového koše. Přitom jsem vůbec nepochopil, proč jsem to udělal, ale Bůh mě docela pomalu na to připravil.

Když teď prohlížím fotografie, které jsem udělal před 21 lety, je mi jasné, jak svobodný jsem se tenkrát cítil v Medžugorje. Byl jsem uprostřed procesu hluboké proměny. Čím větší byl odstup od mých všedních dnů, o to radostnější

jsem byl. Byla to hluboká radost, velké štěstí. Bylo to něco jiného než ta falešná radost rychlého povrchního života. Naplnilo mě to tak krásně, že jsem nemohl usnout do 5 hodin do rána. Zatímco ostatní ještě spali, šel jsem ven a pojedl tučet fiků pod největším fikovníkem, který jsem kdy viděl.

Vzpomínám si, jak jsme na druhý nebo třetí den šli k domu Mirjany, abychom slyšeli o jejich zážitcích. Zatímco vyprávěla, její ještě malé děti se tiskly k jejím nohám. Měla oblečenou zástěru, a když skončila, šla zase zpátky do kuchyně. Mnohem později, když jsme byli opět doma, se mě lidé často ptali, co jsem dělal v Medžugorje. Pokaždé jsem jim odpovídal: „Po celý týden jsme se modlili, nejprve růženec a potom růženec milosrdenství. Vystupovali jsme na horu Zjevení a přitom se také modlili růženec a vystoupili jsme na Křiževac a přitom se modlili křížovou cestu. Modlili jsme se růženec chorvatsky a byli každý den na mši svatě. Setkali jsme se s vizionáři a vyslechli si zprávy o jejich prožitcích. A pak jsme byli ještě svědky několika zázraků. A to bylo také už všechno.“

Když jsem se připravoval čtvrtého dne, dostal jsem náhle podnět, abych zabalil svoji kameru. Rozhodl jsem se, nebo to Bůh rozhodl za mne, abych už nedělal žádné obrázky. Od té chvíle jsem již nedělal žádné fotografie, ani tehdy, když jsme navštívili P. Joza Zovku v Sirokim Brijegu.

Ráno čtvrtého dne jsme ještě jednou vystoupili na Křiževac. Stejněho dne odpoledne jsem se ptal svého kamaráda Josého, jestli by se mnou vystoupil ještě potřetí. Nevěděl jsem, proč to dělám. Pocítil jsem zase touhu, náhlý podnět. Joše mě znal velmi dobře a odpověděl, že ne. A tak jsem se vlekl sám směrem ke Křížovému vrchu. Zatímco jsem šplhal a modlil se, měl jsem čas přemýšlet. Cítil jsem, že jsem vstoupil do hlubokého ticha. Vstoupil jsem do nejhlubších prostor svého svědomí, do kterých neměl nikdo přístup. Asi v polovině cesty mi něco ve mně řeklo, abych si vyzul boty. Bolesti při chůzi mi pomohly, abych se soustředil. Tyto bolesti měly smysl, tyto oběti. Když už jsem nemohl jít, protože chodidlo levé nohy krvácelo, počal jsem se škrábat. Zatím se začalo stmívat. Pak

jsem konečně přišel k obrovskému bílému kříži na vrcholku Křiževace a cítil jsem, že se můj život úplně změnil. Cítil jsem takový stud, takovou bolest a tíhu všech hříchů, kterých jsem se dopustil. Půl hodiny jsem nahlas vzlykal.

Snad proto chtěl Bůh, abych vystoupil na horu bez bot. Zdálo se mi, jako bych už nikdy nemohl přestat plakat. Poté, co jsem se uklidnil, zastavil jsem se a cítil pokoj, ten pokoj po obrácení. Žel byla už v tomto okamžiku úplná tma, i když jsem konečně našel Krista, ono Světlo. Začal jsem bez kapesní svítilny sestupovat a po letech, kdy jsem byl ztracen, jsem šel v odevzdanosti z Křiževace teď skutečně ztracen.

Zabloudil jsem k nějakému domu, v němž žila matka s několika malými dětmi. Byly všechny velmi bledé, měly světlé vlasy a úplně modré oči. Vypadaly tak jiné než já, s tmavohnědými vlasy a očima a moji zahnědlou kůží ze South Beach. Rozuměl jsem jenom jedno slovo, které řekla, totiž „muslim“. Tu jsem jí ukázal růženec, který jsem měl v kapse, a ona řekla „katolík“. Byli jsme oba velmi napjatí, protože po celou dobu jsme slyšeli u blízkého Mostaru vybuchovat bomby. Potom jsem řekl „škola“, protože jsem věděl, že ten dům, ve kterém jsme bydleli, stál jenom 50 metrů od školy. Tu poslala ta dobrá matka svého nejstaršího syna, který měl asi dvanáct let, aby šel se mnou a ukázal mi cestu. Moje skupina poutníků se už strchovala, protože jsem zmizel na tak dlouho. Ale přesto jsem jim toho moc nevysvětloval, když jsem konečně našel dům, ale vyzul jsem své boty, položil se do postele a ihned usnul.

Od tohoto dne začalo moje obrácení. Modlil jsem se každý den růženec. Doma jsem se připojil k jedné modlitební skupině a stal se katechetou. Po nějaké době jsem byl pozván Mariánským hnutí, abych něco vykonal pro šíření poselství z Medžugorje. Tak jsem se začal scházet s jednou skupinou mladých lidí každou neděli večer. Pocítil jsem, že Bůh něco zamýšlí s mým životem a že mě na to připravuje. Dnes mohu říci: Děkuji Ti, Gospo, za těch 22 let, v nichž jsi mě vedla!

*Z OASE des Friedens 2/2015
přeložil -mp-*

„S úctou k životu“

V sobotu 23. 5. 2015 od 8:30 hodin v prostorách Centra naděje a pomoci (CENAP) - Vodní 13, 602 00 Brno - pod záštitou biskupů Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho a Mons. Mgr. Jana Baxanta, se pod tímto názvem uskuteční setkání gynekologů, lékařů a zdravotníků dalších profesí a poradců PPR, kterým záleží na:

- úctě k životu od početí
 - podpoře rodinného života
 - správné propagaci a výuce symptotermální metody PPR vypracované německou Arbeitsgruppe NFP „Sensiplan“.
- Cílem setkání je:
- zmapování situace gynekologů, kteří se snaží ve své praxi chránit život od početí, včetně možností přípravy mladých lékařů na výkon tohoto povolání v souladu s morálním učením katolické církve
 - vyjádření svědectví lékařů a zdravotníků dalších odborností, kteří mají výše uvedený postoj
 - ujasnění si role poradce, instruktora STM PPR „Sensiplan“
 - podmínky získání certifikace, udržení kvalifikace, oprávnění k poradenství a osvětě
 - ujasnění podmínek a obnovení členství jednotlivých osob v CENAP.

Pokud víte ve svém okolí o lékařích, kteří se snaží alespoň nějakým způsobem šířit úctu k životu, prosíme, předejte jim naše srdečné pozvání a prosbu o vyplnění přihlášky na setkání. Především pokud víte o gynekologovi, který nevykonává pro výhradu ve svědomí potraty, nebo pokud dokonce víte o gynekologovi, který nepředepisuje antikoncepci, neodesílá do reprodukčních center, ale který ve své lékařské praxi vede pacienty k respektování přirozeného cyklu ženy, tedy k aplikaci STM PPR, informujte jej o této akci s tím, že jsou opravdu srdečně zváni. Pokud by se nemohli zúčastnit osobně, prosíme zdravotníky alespoň o vyplnění dotazníku k setkání, jak je uveden na stránkách www.cenap.cz v sekci **přihlášky**.

O totéž prosíme všechny, kdo se podpoře rodinného života, propagaci a výuce symptotermální metody PPR vypracované německou Arbeitsgruppe NFP „Sensiplan“ věnují.

Těšíme se na setkání s Vámi.

*Za Centrum naděje a pomoci
MUDr. Ludmila Lázníčková*

Ježíš nás učí apoštolské horlivosti (2 – dokončení)

Jak máme vykonávat apoštolskou horlivost

Potom, co jsme si uvědomili, že bychom měli roznítit svoji apoštolskou horlivost, nás Ježíš učí, jak bychom měli projevovat tuto horlivost, aby dosáhla svého cíle v lidských srdcích. Pánu se vždycky líbí, když budeme bránit věc Kristovu a nedopustíme, aby byl urážen. Jedné sestře sv. Gertrudy, která ho prosila, aby mírnil prudkou horlivost té světice, řekl: „Když jsem byl na světě, byl jsem také citlivý na horlivost a nebylo nic, co by se mi tolik nelíbilo jako nespravedlnost. V tom se mi podobá Gertruda.“

Jestliže jsou pochybení bližního rany mi tajemného těla Kristova, mám se snažit vyléčit je v mírnosti. Ke sv. Gertrudě řekl Pán: „Jestliže se lidé chtějí naučit, jak mohou vyléčit rány mého těla, tj. církve, to znamená, jak mohou opravit pochybení bližních, musíme se jich nejprve opatrně dotknout, to znamená vyslovit klidná varování, plná lásky k bližnímu. Když je pak vidět, že tyto prostředky nejsou účinné, máme postupně nabádat s větším důrazem.“

Naše horlivost má být navzdory všem překážkám vytrvalá. Svaté Markétě z Cortony Ježíš vysvětloval: „Pověz svému zpovědníkovi, že bych chtěl, aby vedl apoštolský život, že má svoji sílu hledat ve mně a že má svoje nouze a obtíže obětovat. Když pracuje na spáse duší, má jednat s moudrostí, aniž by si dělal starosti, co by se mohlo o něm povídat, a má pamatovat na to, že se mnou, jeho Stvořitelem, nakládají hůře. Jeho moudrost ať mu dá pochopit, že z těch, kteří mě ukřižovali, se mnozí ke mně navrátili a uctívali mne a další by je napodobovali, když by mě poznali.“ (*Vie intime*, kap. 8, § 12)

Horlivost křesťanů má nezávisle připomínat lidem nekonečnou dobrotu Boží, jeho nezměrnou touhu se s lidmi sdílet, lásku a milosrdenství, se kterými volá duše do své služby. Matce Františce od Matky Boží se svěřil: „Mluv se svými sestrami o velikosti mojí nekonečné dobroty, mluv s nimi o tom, jak velmi toužím po tom se s nimi sdílet. Mluv s nimi o nicotnosti a nízkosti všech stvořených věcí,

o lásce a milosrdenství, se kterými jsem je povolal do své služby.“ (*Život*, kap. 31)

Naše horlivost má být vykonávána vždycky ve spojení s Ježíšem Kristem. Ke sv. Gertrudě řekl Pán: „Já se zahalím do tebe samé, abych mohl svoji jemnocitnou ruku rozprostít na vzpirající se hříšníky, aniž bych si je poranil, abych jim mohl udělat něco dobrého. Pak tě zahalím do sebe samého, aby všichni, které mi v paměti předkládáš – také všechny, kteří mají povahu stejnou, jako je tvá – byli povýšeni k této důstojnosti, abych je mohl ve své královské štědrosti zahrnout dobrodiním.“

Chceme ve své horlivosti zachránit duše spolu s Kristem, nikdy nezapomínat Syna obětovat Otci, abychom svolali milosrdenství Boží na hříšníky. Toto doporučoval Ježíš sv. Markétě Marii Alacoque: „Ty mě máš neustále přinášet mému Otci jako oběť lásky, která byla přinesena a obětována za hříchy všech, a mne postavit jako útočiště a pevnou tvrz mezi jeho spravedlnost a hříšníky, aby dosáhli mého milosrdenství.“ (*Cont.*, str. 53)

Cíl našeho úsilí

Na koho máme zaměřit naše úsilí? Ježíš chce, abychom byli apoštoly všemu lidu Božímu, zvláště hříšníkům, a to modlitbou, kázáním, láskou a příkladem.

Sv. Gertruda

Ježíš prosí vroucně všechny svaté duše, aby se modlily za hříšníky, protože on zná cenu každé duše a touží po spáse lidí: „Slib mi,“ řekl sv. Mechtildě, „že se budeš modlit za ubohé hříšníky, které jsem tak draze vykoupil a po jejichž obrácení tak velice toužím.“

Pán vyzývá všechny šlechetné a odvážné křesťany, aby přinášeli mnoho obětí, aby zachránili hříšníky. Svaté Veronice Giuliani, která prosila Ježíše o obrácení hříšníků, Pán řekl: „Ó kdybys věděla, kolik jich je. Všude jsou jenom hříšníci a hříšnice a dopouštějí se tak velkých hříchů, že by zaslužili spíše trest než odpuštění. Jsou jako zvířata. Nemyslí ani na mě, ani na své duše.“ Proto řekl Ježíš v červenci 1805 sestře Marii-Josefě Kumi, která byla připravena provdat se za Kristův kříž: „Obětuj se za hříšníky jako celopal, který bude ohněm lásky celý spálen. Tímto utrpením dosáhne mnoho duší své spásy a přejde z temnoty ke světlu.“ (*Život*, kap. 7)

Ve společenství svatých uplatňuje Kristus své vlastní zásluhy nebo zásluhy svatých, aby odpustil hříšníkům. Naším úkolem je, abychom se spojili s tímto velkým zástupcem svatých, abychom zachránili hříšníky. Ježíš řekl sv. Brigitě: „Více svatých vstoupilo z vnuknutí Ducha Svatého na území nevěřících, aby je obrátili, a nedosáhli, čeho chtěli. Ale pro dobrou vůli dostali slavné koruny a kvůli své trpělivosti Bůh urychlil čas milosrdenství.“

Bůh Otec vyzývá sv. Kateřinu Sienkou, aby se modlila za církve, aby ukonejšila jeho hněv: „Moji služebníci mohou utišit můj hněv svými slzami a ovládnout jej žhavou horlivostí své touhy: Ty jsi nad ním zvítězila, protože jsem ti dal k tomu moc, abych mohl být milosrdný ke světu. Ano, já sám působím ve svých služebnících stravující hlad a žízeň po spáse duší, aby jejich slzy mírnily tvrdost moji spravedlnosti. Prolévejte tedy přebohaté slzy, čerpejte je v oceánu moji lásky a umývejte slzami tvář moji milované nevěsty.“ (*Dial.*, kap. 15)

Máme se také mnoho modlit za kněze, aby se stali svatými a vedli duše k nebi. Pán vyzýval Agnes Langeacovou, aby

Sv. Veronika Giuliani

usměrnila jednoho kněze, který měl skandální chování. Potom přijala vnitřní hlas: „Jdi odvážně a neměj žádný strach, protože já jsem s tebou.“ Mluvila pak s tímto knězem s takovou rozhodností, že slíbil, že nebude upadat do svých špatných zvyklostí. (*Život*, část 3, kap. 9)

Pán může způsobit, když v někom rozdmýchá velkou horlivost, aby vedl Bohu zasvěcené duše k větší lásce k Bohu. To potvrdil sv. Veronice Giuliani: „Buď velmi bdělá a nevyhýbej se bolestem, abys dosáhla, že všechny tvé sestry mně k počtě budou zapáleny horlivostí a láskou.“ (*Deník*, 13. dubna 1700)

Máme se modlit také za všechny obránce víry a za všechny, kteří spolupracují na šíření pravé víry. Ke sv. Tomáši Akvinskému řekl Ježíš: „Tomáši, ty jsi o mně krásně napsal. Jakou odměnu bys ode mne chtěl za svoji práci?“ Tomáš odpověděl: „Žádnou jinou, Pane, než Tebe.“ Tak zní odpověď svatých.

Křesťan by měl mít vroucí přání označovat Boží dokonalost, protože ona zjevuje Boha vždycky v jeho dobrotě a milosrdenství a uklidňuje srdce člověka, který je šťastný, že má v Bohu blahoslavného Stvořitele a Otce. Blahoslavené Crescenccii řekl: „Prostřednictvím tvých slov, která jsi řekla o moji božské dokonalosti a o nesčetných milostech a dobrodiních, jež lidem prokazují, si tvoje sestry váží a uznávají moje milosrdenství. Obdivují a oslavují moji dobrotu, moji lásku a moji štědrost. Je pro mne velkou radostí, když lidé uznávají dobro a pokoušejí se ho dosáhnout. Potom jim mohu podat ještě větší

důkazy o svém milosrdenství. Usiluji jen o to, abych je udělal šťastnými. Jdi a řekni lidem, jak jsem dobrý.“

Na konci těchto úvah o apoštolské horlivosti, kterou křesťan má rozvíjet ke spáse duší, bychom si měli připomenout, že duše má pro Krista nesmírnou cenu, protože ji vykoupil za cenu vlastní krve, a že Bůh svým otcovským srdcem touží po její spáse a po věčné účasti na jeho slávě. Aby se toto uskutečnilo, potřebuje naši pokornou, ale velkomyslnou spolupráci, a ta se projevuje v modlitbě, oběti, odpuštění urážek, strpené nespravedlnosti, obětované eucharistii, v postu nebo v uloženém pokání. Stejně tak vždy, když budeme uvažovat o krocích, abychom zachránili lidi, Kristus nám za to bude vděčný, protože Bůh si vždycky připomíná naši nezištnou lásku, naši snahu o spásu člověka.

Naše odměna nám bude zajištěna podle jeho slov z evangelia: „Kdokoli se ke mně přízná před lidmi, k tomu se i já příznám před svým Otcem, který je v nebesích.“ (Mt 10,32)

*Z Maria heute 2/2015
přeložil -mp-*

DENNÍ MODLITBA APOŠTOLÁTU

Nebeský Otče, kladu před tebe celý dnešní den a ve spojení s tvým Synem, který ve mši svaté neustále zpřítomňuje svou oběť za záchranu světa, nabízím ti v něm své modlitby, práce, utrpení i radosti.

Duch Svatý, který vedl Ježíše, ať je i mým průvodcem a dává mi sílu svědčit o tvé lásce. Spolu s Pannou Marií, Matkou našeho Pána a Matkou církve, to všechno přináším jako svou nepatrnou oběť zvláště na úmysly Svatého otce a našich biskupů ...

Svatý Františku Xaverský, oroduj za nás!
Svatá Terezie od Dítěte Ježíše, oroduj za nás!

ÚMYSLY NA KVĚTEN 2015

Všeobecný: Abychom odmítali kulturu nezájmu, a tak dokázali mít starost o trpící bližní, zejména nemocné a chudé.

Evangelizační: Za křesťany, kteří žijí v sekularizovaném kulturním prostředí, aby jim přímluva Panny Marie pomáhala hlásat Krista.

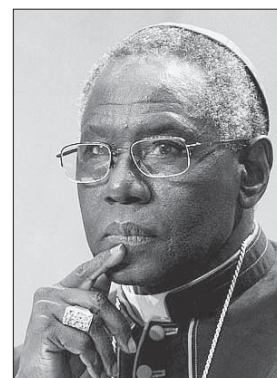
Národní: Za naše biskupy a kněze, aby uměli dobře rozpoznávat znamení času.

Eucharistie není večere s přáteli, ale mysterium

V rozhovoru pro katolický server *Aleteia* zaujal Robert kardinál Sarah, prefekt Kongregace pro bohoslužbu, stanovisko k aktuálním tématům, jako je liturgie, rodina a islám.

Od listopadu 2014 je Robert kardinál Sarah prefektem Kongregace pro bohoslužbu a svátosti. V rozhovoru pro katolický server *Aleteia* hovořil tento kardinál, jenž pochází ze západoafrické Guineje, o své knize „Dieu ou rien“ (Bůh nebo nic), která vyšla v únoru letošního roku.

Kardinál Sarah se v knize několikrát vyjádřil k liturgickým sporům uvnitř církve. Lituje, že dochází ke konfliktům mezi stoupenci řádné a mimořádné formy římského ritu. Druhý vatikánský koncil nikdy nepožadoval, abychom zapomněli na minulost a vzdali se mše ve starém ritu. Jde o to, aby byla provedena liturgická reforma, kterou si přál koncil. Liturgie je místo, kde se setkáváme s Bohem tváří v tvář. Nemohli bychom liturgii skutečně slavit, kdyby se stala důvodem rozepří a my bychom na liturgii přicházeli plni zášti a nepřejivosti. Ježíš požadoval, abychom se nejdříve smířili se svým bratrem, než přineseme svou oběť. Eucharistie není „večere s přáteli“, ale posvátné mysterium. Pod touto podmínkou je možné usmíření, které však v posledku působí Bůh, řekl kardinál Sarah.

*Podle www.claritatis.cz
(20. 3. 2015), zdroj: Kathnet*

O Janu Husovi a husitství (3)

Bezpochyby by Jan Hus neměl takovou odezvu u lidu, kdyby nemluvil srozumitelným jazykem a nedokázal pojmenovat problémy své doby. Jeho ideový a možno také říci politický vliv a síla vyvěraly z toho, že měl zastánce u mnohých českých šlechticů, na univerzitě i mezi prostým lidem. Ani jeho nucený odchod na Kozí hrádek a na hrad Krakovec r. 1412 neznamenal ochabnutí jeho vlivu v českém národě. Během svého venkovského pobytu Hus neudělal nic pro své očištění a pro sejmutí klatby. Svůj náboženský směr pokládal za správný a neslevoval z něj, navzdory uplatněným kanonickým trestům. Hlásal, že jedná podle zákona Božího. Ve skutečnosti však konal podle vnitřního subjektivního imperativu. Rozhodl se jít za svou osobní vizí. Jeho vystupování se stávalo stále více autonomní na církevní autoritě.

V daném období udržoval Hus nadále styky s pražským univerzitním prostředím, jemuž věnoval obsáhlý text *De ecclesia* (O církvi). Se svými laickými posluchači byl v kontaktu skrze své další spisy: *Dcerka neboli O poznání cesty pravé k spasení* či *Výklad víry, Desatera Božích přikázání a Modlitby Páně*. Psané slovo předčítané lidu suplovalo Husovu nepřítomnost na kazatelně. Hus byl sice ve vyhnanství, ale jeho působení na dálku bylo fakticky tolerováno. V okolí jihočeského Kozího hrádku se Hus setkal se členy sekty valdenských, kteří jeho kacířské počínání schvalovali. Nacházel s nimi sice shodný bod v odmítání světského majetku církve, ale jeho přímá spolupráce s valdenskými není prokázána.

Valdenští vznikli r. 1173 ve Francii a rozšířili se také do Čech. V původní radikální etapě hlásali, že jediným pramenem víry je Písmo svaté, římská církev je nevěstka babilónská a že od papeže pocházejí všechny bludy. Nebyli tak nebezpeční jako albigenští (neuznávali kříž, mši svatou ani církevní hierarchii) ve 12. století ve Francii a v severní Itálii, které pro vraždu papežského legáta r. 1208 a další násilnosti a hereze bylo nutno potlačit silou. Část valdenských se naproti tomu snažila o návrat do katolické církve a chodila na katolické bohoslužby. Příslušníci její-

ho radikálního křídla v závěru 13. století pak také přijali katolickou bohoslužbu. V jižních Čechách tvořili tuto sektu většinou německí kolonisté. Přes pronásledování se komunity valdenských udržely na různých místech Čech. Staly se jakýmsi podhoubím husitství. Na místech, kde se valdenští vyskytovali (Tábor a okolí, Praha), brzy vyrostla silná husitská centra.

Církevní koncil svolaný na 1. listopad 1414 do Kostnice měl za účasti nejvyšších duchovních, vědeckých i politických autorit napravit mnohé chyby a nedostatky, zejména odstranit trojpapežství. Ohromný sbor tvořilo 33 kardinálů, 278 arcibiskupů, 124 opatů, 750 doktorů teologie, reprezentanti 37 univerzit. Svě zastoupení měly na koncilu téměř všechny evropské panovnické dvory. Někteří slyšení absolvoval osobně i římskoněmecký a uherský král Zikmund Lucemburský (1368–1437), syn Karla IV. a Alžběty Pomořanské a dědic Českého království.

Hus spatřoval v koncilu příležitost, které může využít pro veřejnou obhajobu svého učení. Český královský dvůr mu cestu výrazně doporučoval. Pro tento účel obdržel dobrozdání od domácí církevní hierarchie. Navíc římský král Zikmund mu svým glejtem zaručil osobní nedotknutelnost. Proto se pražský mistr 11. října 1414 vydal na cestu do Kostnice. Obavy z násilných reakcí německého obyvatelstva se

ukázaly jako liché. Naopak, Hus byl na mnoha místech vítán. Jeho cesta nevypadala jako pouf člověka obviněného z kacířství, nýbrž jako provokativní osobní turné za účelem propagování vlastní nauky. Při vystoupeních dokazoval svou nevinu. Ve městech se nepouštěl do polemik ohledně sporných náboženských témat. Přes interdikt Hus pravidelně sloužil mši svatou.

Jan Hus se svým doprovodem doputoval do Kostnice 3. listopadu 1414. Podle vlastního přání se ubytoval v soukromém domě a zcela volně se pohyboval ve městě. Po určitou dobu směl sloužit i mši svatou. Nedlouho poté, 28. listopadu 1414, byl však uvězněn v dominikánském, později františkánském klášteře. Hus nebyl propuštěn ani po protestech krále Zikmunda, který se nakonec spokojil s ujištěním, že Husovi bude uděleno veřejné slyšení. Husova strana spustila křik, že Zikmund i koncil zrádně porušili slib svobody a bezpečného Husova návratu, který byl glejtem zaručen. Když byl Hus předvolán před kostnický koncil, vyžádal si glejt výslovně u krále Zikmunda. Nejprve však bylo třeba glejt vyhotovit a doručit Husovi. To se však nestihlo do 11. října 1414, kdy Hus nastoupil svou kostnickou cestu. Glejt měl zaručit Husovi bezpečnou cestu Německem, kde se jako muž obviněný z kacířství mohl obávat možného napadení. Ze Zikmundova rozkazu jej proto provázeli čeští páni Jan z Chlumu a Václav z Dubé a Leštna spolu s družinou. Tak byla zajištěna mistrova bezpečnost během cesty. Brzy však bylo jasné, že ochranného listu nebude potřeba, neboť průjezd německými kraji probíhal bez potíží a Hus dospěl 3. listopadu k branám města, kde se odehrával církevní sněm. Glejt dodal Husovi až 5. prosince Václav z Dubé, který se během cesty od výpravy oddělil a osobně pro glejt ke králi zajel.

Ochranný Zikmundův list zaručoval Husovi svobodu i v samotné Kostnici. Hus ji také na počátku svého pobytu ve městě využíval. Pozdější Husovo uvěznění bývá pokládáno za protiprávní akt, porušení glejtu. Problém vězel v tom, že

Poslední výzva k podepsání odvolací formule adresovaná Husovi v den před upálením 5. července 1415 (obraz Kamila Vladislava Mutticha)

Zikmund Husovi sliboval v glejtu něco, co nebylo v jeho pravomoci. V okamžiku, kdy Hus přešel pod jurisdikci církevního soudu, spadal zcela pod pravomoc a kompetenci koncilu. Králova světská pravomoc pozbyla nad Husem platnosti. Žádný světský průvodní list nemohl omezit církev ve výkonu jejího práva. V náboženských záležitostech (např. vyšetřování hereze) vykonávala církev svou vlastní pravomoc, jež nezávisela na rozhodnutí moci světské. Hus nebyl vyšetřován Zikmundem, ale církevní mocí. Tento důležitý jurisdikční a kompetenční rozdíl mezi mocí církevní a světskou musíme brát v potaz při správném hodnocení Husova případu. Souvisel se svobodou a nezadatelným právem církve hájit čistotu nauky a uplatňovat v případě potřeby soudní moc nad věřícími. Světská moc sloužila církvi pouze jako pomocnice. Tolik k poměru obou mocí v Husově kauze. Se světskou mocí se Hus shledal až po svém odsouzení církevním soudem, když jí byl vydán k potrestání obvyklému pro zaryté kacíře.

Podle církevního práva platilo, že člověk podezřelý z kacířství má vypovídat výhradně ve vězení. Zde hledíme právní příčinu Husova uvěznění. S tímto rizikem mohl Hus při své cestě počítat. Věděl, jak je papežem a koncilem hodnocen. Církevní autorita jej nevolala jako účastníka koncilu, kazatele nebo odborného poradce, ale jako člověka stíženého klatbou, jenž má očistit svoje jméno, odvolat bludy a napravit se. Hus byl tedy strážěn v klášteře. Vazba byla na Husa uvalena také kvůli obavám z jeho možného útěku z Kostnice.

Král Zikmund v tuto dobu stále doufal, že koncil přece jen bude akceptovat jeho glejt a kvůli němu učiní u Husa výjimku. Mimoto byl mocný král vystaven i mezinárodněpolitickému tlaku. Česká šlechta vyvíjela intenzivní kampaň a obesílala Zikmunda svými listy usilujícími o Husovu záchranu. Trvajících Zikmundův prohusovský požadavek vůči církevnímu sboru však koncilní otce rozladil. Proto se důsledně postavili proti králově snaze a dokonce varovali, že koncil rozpustí, bude-li nadále trvat hrozba omezení svobody církve. Proto Zikmund ustoupil od požadavku, aby byla Husovi udělena svoboda. Avšak vymohl za to pro českého reformátora právo veřejného slyšení. Tím alespoň

Císař Zikmund

splnil druhou část slibu, kterou Husovi dal. Dne 4. ledna 1415 se Zikmund výslovně vzdal ochrany nad Husem, bude-li souzen jako kacíř. Uznal tím plné právo a svobodu církve ve výkonu práva nad lidmi podezřelými z kacířství.

Sám Zikmund vybízel Husa k odvolání bludů a k podřízení se církevní autoritě s tím, že pokud tak učiní, koncil mu vyměří snesitelné pokání. Král i preláti vyvíjeli veškerou snahu, aby byl vzdělaný pražský mistr zachráněn pro časný i věčný život. Když byl Hus po marných pokusech o smírné vyrovnání odsouzen jako heretik, padla i třetí část glejtu: zpětný návrat. Listina mu totiž zajišťovala zpětný návrat jen v případě prokázání nevinu. To se rozumělo jako samozřejmost. Usvědčený a zatvrzelý heretik nemohl počítat se svobodou, ale s trestem. V tomto směru ani králův glejt nemohl být zárukou Husova návratu. Jako inteligentní člověk i sám Hus musel znát praktické důsledky svého zatvrzelého jednání před koncilem. O možném nejvyšším riziku věděl. Záruku bezpodmínečného návratu proto ani od Zikmunda v glejtu nepožadoval. Dokonce prohlašoval, že v případě svého usvědčení z kacířství je připraven přijmout trest.

Faktický smysl glejtu spočíval v tom, že Husa chránil před možnými vnějšími útoky (zejména během cesty), ale neposkytoval imunitu před soudem, ani nemohl

zmařit rozsudek. Poté, co byl Hus církevní justicí odsouzen jako kacíř, chopila se podle zákona iniciativy světská moc, jež na něm vykonala rozsudek smrti určený kacířům. Objektivně (tj. podle Husova učení, jeho výroků a spisů) byl mistr Jan usvědčen a odsouzen jako kacíř. Subjektivně, podle vlastního rozumu Hus sám sebe za kacíře neuznal. To však nemohlo zvrátit rozsudek. Vyšetřovaný měl totiž mnoho příležitostí, aby se poučil ze svých chyb a své bludy odvolal. On se však nesklonil ani před nejvyšší církevní autoritou, která mu naslouchala a chtěla ho odvrátit od trpkého konce kacíře. Osobní přesvědčení o nevině nestačilo, když obžalovaný nehodlal své niterné smýšlení uvést v soulad s katolickou naukou. Neústupné stanovisko, jež mělo pro koncilní otce navíc pachutí pýchy, nebylo směřodlatné pro platný nález soudu.

Bylo bezpodmínečně nutné kauzu vyřešit. Ve stavu krajní církevní nouze, kdy koncil musel odstranit papežské schisma, zvolit řádného papeže a konsolidovat církev, bylo třeba s nejvyšší obezřetností chránit čistotu nauky a zabránit herezím a dalšímu oslabování církve. V tomto směru chtěla mít církev u vlivného českého kněze jistotu, že se nestane vůdcem nové protikatolické sekty, podobné valdenským nebo v horším případě albigenským. Koncilu bylo známo, že český viklefismus z univerzity přeskočil na lid, který byl sváděn k násilí proti obyvatelům i majetku. Bohužel vůči Husovi panovala obava, že by po svém možném propuštění pokračoval v šíření bludů a způsobil církvi i společnosti značné škody. Také kvůli kazatelově vlivu na duchovní i univerzitní prostředí a bezpochyby také pro jeho oblibu u prostého lidu musel koncil mít jistotu, že v případě osvobozujícího rozsudku vyjde od soudu Jan Hus napraven a plně smířen s katolickou církví jako jiní čeští viklefisté, kteří již dříve odvrhli blud. Jan Hus se však nesklonil před církevní autoritou a nepřijal možnost vrátit se k plné jednotě s církví. Rozhodl se jít svou vlastní cestou, i když ta jej jeho vlastní vinou přivedla k tragickému konci. Ten, kdo mohl svému národu prospět jako výrazná duchovní a mravní autorita, dobrovolně odešel ze světa, by před celým křesťanským světem 6. července 1415 odsouzen jako heretik.

(Pokračování)

Pondělí 27. 4. 2015

6:05 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 6:35 Nágánd - Domorodci a víra 7:00 Přejeme si... 7:15 SDM RIO: Revoluce v Riu 8:10 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 8:40 Buon giorno s Františkem 9:40 Noc venku 10:00 Večer z Knihovny Václava Havla: Vítám vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky 11:40 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (23. díl): O věrnosti 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 [P] 13:35 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 14:10 Trinidad a Tobago: Všichni vy žízňíví, pojďte 15:05 Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Jeden člověk měl dva syny [P] 16:00 V souvislostech (95. díl) 16:20 Rettův syndrom [P] 16:45 Poselství svatých: Terezie z Lisieux 17:00 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 17:30 V pohorách po horách - Hřčava 17:40 Vezmi a čti 18:00 Krasohled (15. díl) [P] 18:25 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 18:30 Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici 18:40 Godzone magazin [P] 19:15 Přejeme si... 19:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY - Po stopách náboženské tradice malgašského národa 19:40 Zprávy z Věčného města: 27. 4. 2015 [P] 20:00 Dům ze skla? (4. díl) [L] 21:05 Na koberečku 21:15 Terra Santa News: 22. 4. 2015 21:40 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. - O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu 22:45 Ars Vaticana (19. díl) 22:55 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 23:30 Kulatý stůl: Věk - dar nebo přítěž?

Úterý 28. 4. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 27. 4. 2015 6:15 Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte 7:25 Outdoor Films s Martinem Strakou - Když fotoreportér musí 9:00 Buon giorno s Františkem 10:05 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 10:40 Noční univerzita: PhDr. Jan Hábl, Ph.D. - O kráse a kouzlu Komenského Labyrintu 11:45 Mašinky (1. díl): O neposedné kolejnici 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:15 Zprávy z Věčného města: 27. 4. 2015 12:30 Můj Bůh a Walter: Více světla než stínu 12:55 Ars Vaticana (19. díl) 13:10 Organ v nebi 13:40 V pohorách po horách - Hřčava 13:50 Vše pro mého krále a královnu 14:25 Kulatý stůl: Věk - dar nebo přítěž? 16:00 O létajícím faráři 16:10 Přejeme si... 16:25 Bača Milan od Juraja do Šimona 16:55 Školy naděje 17:05 Léta letí k andělům (64. díl): Jáchym Jaroslav Šimek - premonstrát a opat želivského kláštera 17:25 Propast 18:00 Noeland (39. díl) 18:25 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 18:30 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu 18:45 869 dní 19:14 19:15 Ut intelligam corde - Porozumieť srdcom 19:35 Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2015 [P] 20:00 Na pořadu rodina [L] 21:05 Trinidad a Tobago: Všichni vy žízňíví, pojďte 21:55 Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2015 22:15 P. S. 22:25 Zprávy z Věčného města: 27. 4. 2015 22:40 Zachraňme kostely (9. díl): Kostel sv. Petra a Pavla v Bernartcích 23:00 Terra Santa News: 22. 4. 2015 23:20 Přejeme si... 23:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (111. díl).

Středa 29. 4. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2015 6:20 Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Jeden člověk měl dva syny 7:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (111. díl) 8:40 Ars Vaticana (19. díl) 8:50 Práce Charity v Mexiku 9:10 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 9:45 Zprávy z Věčného města: 27. 4. 2015 10:00 Generální audience [L] 11:25 Poslední dějství 11:40 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 11:45 Mašinky (2. díl): O neposlušném semaforu 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:45 Cvrlikání 13:55 Na ko-

TELEVIZE
DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 - 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. - programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

berečku - 14:05 Buon giorno s Františkem 15:10 Večer z Knihovny Václava Havla: Vítám vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky 16:45 Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2015 17:00 Můj Bůh a Walter: Svátosti 17:15 Krasohled (15. díl) 17:45 Zprávy z Věčného města: 27. 4. 2015 18:00 Charita ve středu (12. díl) [L] 19:00 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 19:05 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili psát 19:15 Terra Santa News: 29. 4. 2015 [P] 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Adorace [L] 21:05 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 21:25 Noční univerzita: Jiří Fuchs - Soudobá ideologie Západu v pohledu filosofie [P] 23:05 Generální audience Svatého otce [P] 23:35 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 0:10 Kde Bůh roní slzy 0:30 Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY - Po stopách náboženské tradice malgašského národa.

Čtvrtek 30. 4. 2015

6:05 Rettův syndrom 6:30 Bača Milan od Juraja do Šimona 7:00 Muzikanti, hrajte (9. díl): Bystřická kapela 8:20 Terra Santa News: 29. 4. 2015 8:45 Na pořadu rodina 9:45 Přejeme si... 10:05 Kulatý stůl: Věk - dar nebo přítěž? 11:40 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 11:45 Mašinky (3. díl): Jak se kluci učili psát 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 P. S. [P] 12:20 Slezská Lilie 2014: koncert Johna Schlitte 13:30 Generální audience Svatého otce 14:00 Noc venku 14:15 Práce Charity v Mexiku 14:35 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 14:50 V pohorách po horách - Hřčava 15:05 Noeland (39. díl) 15:30 Godzone magazin 16:05 Zpravodajské Noeviny: 28. 4. 2015 16:25 Outdoor Films s Martinem Strakou - Když fotoreportér musí 18:00 Animované biblické příběhy: Postaven na Skále 18:30 Mašinky (4. díl): O červeném motoráku 18:40 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 18:45 Ars Vaticana (20. díl) 19:00 Budu pomáhat: Centrum integrace dětí a mládeže Praha 8 19:10 Přejeme si... 19:25 Poutní chrám Panny Marie na Chlumku v Luži 19:35 Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2015 [P] 20:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (101. díl): FLAIR - Od pramenů k moři 21:25 Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Vitorchiano, Itálie [P] 22:00 Krásné slovo otce Špidlika (10. díl) [P] 22:40 Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2015 22:55 P. S. 23:05 CREDO - výstava Diecézního muzea v Sankt Pölten 23:25 Vatican magazine (812. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu 0:00 Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2015 0:15 Můj Bůh a Walter: Svátosti 0:30 Krasohled (15. díl).

Pátek 1. 5. 2015

6:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2015 6:20 Krasohled (15. díl) 6:45 Pro vita mundi (75. díl): P. Stanislav Krátký, probošt mikulovský 7:30 Příběhy odvahy a víry: Návrat (10. díl): Španělské děti v SSSR 8:05 Noční univerzita: Jiří Fuchs - Soudobá ideologie Západu v pohledu filosofie 9:45 Na koberečku 10:05 Dům ze skla? (4. díl) 11:10 Na La Salette s Boženou Rajnušovou 11:35 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 11:40 Mašinky (4. díl): O červeném motoráku 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Mše svatá z kaple Telepace [L] 12:50 Přejeme si... 13:10 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 13:35

Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 14:20 Outdoor Films s Milanem Daňkem - Natáčení v opravdové divočině 16:05 Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2015 16:25 Rettův syndrom 16:55 Na pořadu rodina 18:05 Poselství svatých: Marie, matka Ježíšova 18:15 Lily 18:25 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 18:30 Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem 18:45 Můj Bůh a Walter: Svátosti 19:05 Putování po evropských kláštřech: Trapistický klášter v Vitorchiano, Itálie 19:40 Zprávy z Věčného města: 1. 5. 2015 [P] 20:00 Revoluce Jana XXIII.: Druhý vatikánský koncil 21:00 Přejeme si... 21:15 Outdoor Films s Martinem Strakou - Když fotoreportér musí 22:50 V pohorách po horách - Hřčava 23:00 Buon giorno s Františkem 0:05 Bez hábitu naživo: Z konventu sester alžbětinek v Jablunkově.

Sobota 2. 5. 2015

6:05 Zprávy z Věčného města: 1. 5. 2015 6:15 Papež mezi drogově závislými 6:25 Národní kámen 7:10 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 7:25 Buon giorno s Františkem 8:30 Noeland (39. díl) 8:55 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 9:00 Animované biblické příběhy: Postaven na Skále 9:35 Krasohled (15. díl) 10:00 Muzikanti, hrajte (9. díl): Bystřická kapela 11:20 Můj Bůh a Walter: Svátosti 11:40 Vezmi a čti 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [P] 12:10 P. S. [P] 12:20 Zpravodajské Noeviny: 30. 4. 2015 12:35 Přejeme si... 12:50 Bača Milan od Juraja do Šimona 13:15 Terra Santa News: 29. 4. 2015 13:40 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (101. díl): FLAIR - Od pramenů k moři 15:05 Papež mezi drogově závislými 15:20 Charita ve středu (12. díl) 16:25 Večer z Knihovny Václava Havla: Vítám vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky 18:00 Příběhy odvahy a víry: Můj Ararat (11. díl): Ať je požehnán navěky! 18:25 Sedmihlásky - Za Nivniců na vysokém kopci 18:30 Mašinky (5. díl): O mašince s voňavým kouřem 18:45 Hudební magazin Mezi pražci [P] 19:30 V souvislostech (96. díl) [P] 20:00 Hlubinami vesmíru [P] 20:40 VideoJournal české vědy [P] 21:00 Harfa Noemova [P] 21:30 Na pořadu rodina 22:35 P. S. 22:45 Zprávy z Věčného města: 1. 5. 2015 22:55 Budu pomáhat: Centrum integrace dětí a mládeže Praha 8 23:10 Noční univerzita: P. Angelo Scarano - Jeden člověk měl dva syny 0:05 Písnový koktejl z Mohelnického dostavníku 2013 0:45 Godzone magazin.

Neděle 3. 5. 2015

6:15 Večer z Knihovny Václava Havla: Vítám vás, Svatý otče, mezi námi hříšníky 7:45 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (101. díl): FLAIR - Od pramenů k moři 9:10 O létajícím faráři 9:20 SDM RIO: Revoluce v Riu 10:30 Mše svatá z kostela sv. Petra z Alkantary v Karvině [L] 11:45 Zprávy z Věčného města: 1. 5. 2015 12:00 Polední modlitba Sv. otce Františka [L] 12:20 V souvislostech (96. díl) 12:40 Zpravodajský souhrn týdne [P] 13:35 Hlubinami vesmíru 14:15 Budu pomáhat: Centrum integrace dětí a mládeže Praha 8 14:25 Noční univerzita: Jiří Fuchs - Soudobá ideologie Západu v pohledu filosofie 16:05 Chiara Luce Badano - Neobyčejný příběh obyčejné dívky 16:55 Sedmihlásky - Marjanko, Marjanko [P] 17:00 Noeland (54. díl) 17:30 Animované biblické příběhy: Pane, věřím [P] 18:00 Můj Bůh a Walter: Svátosti 18:15 Zambijský Bambo 18:40 Zprávy z Věčného města: 1. 5. 2015 19:00 BET LECHEM - vnitřní domov (19. díl): Nepomucenum 19:20 VideoJournal české vědy 19:35 Přejeme si... [P] 20:00 Vatican magazine (813. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] 20:30 Slezská Lilie 2014: koncert skupiny Arka Noego (PL) [P] 21:40 V souvislostech (96. díl) 22:05 Ars Vaticana (20. díl) 22:15 Charita ve středu (12. díl) 23:20 Polední modlitba Sv. otce Františka 23:30 Na koberečku 23:45 Ars Vaticana (20. díl) 0:00 Na pořadu rodina.

POUTNĚ-POZNÁVACÍ ZÁJEZD nejen pro seniory do Říma, Neapole, Pozzuoli (biblické místo Puteoli), Monte Cassina, Montichiari s odpočinkem u moře. Termín **22. – 30. 6. 2015**.
Kontakt a přihlášky: Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 • e-mail: dcs@bihk.cz • web: www.dcsbk.cz.

PRVNÍ SOBOTA NA KLOKOTECH 2. května 2015 s P. Martinem Sedloněm, provinčním vikářem kongregace Misionářů oblátů: STÁVAT SE CHLEBEM ŽIVOTA.

Program: 15:00 promluva • 16:00 modlitba Klokotských zpívaných hodin • 16:30 růženec a svátost smíření • 17:00 mše svatá. Poté: svátostné požehnání a možnost vykonat pouť ke kapli Dobrá Voda. Srdečně zvou Římskokatolická farnost Tábor-Klokoty a oblati Panny Marie Neposkvrněné.

Ve dnech 1. 5. – 3. 5. 2015 se koná DUCHOVNÍ POUŤ ZA KNĚŽSKÁ A ŘEHOLNÍ POVOLÁNÍ DO MONTICHIARI.

Odjezd z Brna v pátek 1. 5. v 17 hodin z parkoviště TESCO u hlavního nádraží. **Návrat** v neděli 3. 5. v 6 hodin ráno. **Duchovní doprovod** P. Jaroslav Stříž.

Cena poutě je 1800 Kč. Peníze pošlete na adresu: Jarmila Machů, Sehradice 173, 763 23 Dolní Lhota. **Kontaktní telefon:** 737 186 039 nebo 577 138 029.

Lipový kříž – Společnost pro kulturní identitu Vás zve na **přednášku RNDr. ThMgr. Ivana Ploce, CSc. s názvem VZÁJEMNÝ VLIV PSYCHIKY A IMUNITNÍHO SYSTÉMU**, která se budou konat **v úterý 5. května 2015 v 18 hodin** v sále 318, 3. patro, Český svaz vědeckotechnických společností, Novotného lávka 5, Praha 1.

V rumburské Loretě se představuje ojedinělý **PAŠIJOVÝ BETLÉM**. Betlém, kterému se říká pašijový nebo velikonoční, znázorňuje biblické vyprávění o utrpení Ježíše Krista. V Loretě Rumburk jsou zastoupeny scény od modlitby Ježíše v Getsemanské zahradě, přes bičování, vysmívání, nesení kříže, ukřizování, Kristův hrob až po zmrtvýchvstání. Figurky z papíru pocházejí z tzv. Tyrolského betléma. Doplňuje je architektura Jeruzaléma, kterou právě pro tuto příležitost vyrobili žáci výtvarného oboru keramika Základní umělecké školy Rumburk. Pašijový betlém je možné si prohlédnout **v kapli Panny Marie Lurdské v ambitu Lorety Rumburk od úterý do soboty mezi 10 až 17 hod.** K vidění je **do 23. května 2015**. Více na www.loretarumburk.cz. **Podrobnější informace sdělí:** Klára Mágrová, GSM +420 724 072 525, loreta.rumburk@seznam.cz.

VIII. PĚŠÍ POUŤ MUŽŮ z Vranova nad Dyjí do Jevišovic ke svatému Josefovi – patronovi mužů se koná v pátek 1. 5. 2015.

Vyráží se v 9 hodin z Vranova nad Dyjí od kostela • v Jevišovicích bude ve 14:30 hodin sloužena mše svatá • délka trasy 25 km • doprovodné vozidlo zajištěno • návrat si zajišťuje každý sám • v případě noclehu na faře ve Vranově je potřeba spacák.

Přihlásit se můžete na tel. 515 296 384 nebo 731 402 742 • e-mail: marek@fatym.com. Pořádá a zve Poutní bratrstvo.

Liturgická čtení

Neděle 26. 4. – 4. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,8–12
 Ž 118(117),1+8–9.21–23.26+28–29
 Odp.: 22 (*Kámen, který stavitelé zavrhli, stal se kvádrem nárožním.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 2. čt.: 1 Jan 3,1–2
 Ev.: Jan 10,11–18

Pondělí 27. 4. – ferie

1. čt.: Sk 11,1–18
 Ž 42(41),2–3; 43(42),3.4
 Odp.: 42(41),3a (*Má duše žízni po živém Bohu.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 10,1–10

Úterý 28. 4. – nez. pam. sv. Petra Chanela nebo sv. Ludvíka Marie Grigniona z Montfortu

1. čt.: Sk 11,19–26
 Ž 87(86),1–3.4–5.6–7
 Odp.: Ž 117(116),1a (*Chvalte Hospodina, všechny národy!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 10,22–30

Středa 29. 4. – svátek sv. Kateřiny Sienské

1. čt.: 1 Jan 1,5–2,2
 Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.13–14.17–18a
 Odp.: 1a (*Veleb, duše má, Hospodina.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 11,25–30

Čtvrtek 30. 4. – nez. pam. sv. Zikmunda nebo sv. Pia V.

1. čt.: Sk 13,13–25
 Ž 89(88),2–3.21–22.25+27
 Odp.: 2a (*Navěky chci zpívat o Hospodinových milostech.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 13,16–20

Pátek 1. 5. – nez. pam. sv. Josefa, Dělníka

1. čt.: Sk 13,26–33
 Ž 2,6–7.8–9.10–11
 Odp.: 7b (*Ty jsi můj syn, já jsem tě dnes zplodil.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 14,1–6

nebo čtení vlastní (při slavení památky):

1. čt.: Gn 1,26–2,3
 nebo Kol 3,14–15.17.23–24
 Ž 90(89),2.3–4.12–13.14+16
 Odp.: 17c (*Pane, dej zdar práci našich rukou!*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 13,54–58

Sobota 2. 5. – památka sv. Atanáše

1. čt.: Sk 13,44–52
 Ž 98(97),1.2–3ab.3cd–4
 Odp.: 3c (*Užřely všechny končiny země spásu našeho Boha.*)
 Nebo: *Aleluja.*
 Ev.: Jan 14,7–14

BREVIÁŘ PRO LAIKY

25. DUBNA – 2. KVĚTNA 2015

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 26. 4.		PO 27. 4.		ÚT 28. 4.		ST 29. 4.		ČT 30. 4.		PÁ 1. 5.		SO 2. 5.	
Antifona	518	582	518	582	518	582	1741	1961	518	582	1357	1509	1734	1953
Žalm	783	881	783	881	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	518	582	518	582	518	582	1742	1961	518	582	518	582	1734	1953
Antifony	563	633	1151	1279	1167	1297	1742	1962	1198	1330	1214	1347	1229	1364
Žalmy	1137	1264	1152	1280	1167	1297	813	914	1199	1331	1214	1347	1229	1364
Krátké čtení a zpěv	563	634	567	638	570	641	1743	1962	577	649	580	652	1735	1954
Antifona k Zach. kantiku	563	634	567	638	570	642	1355	1507	1356	1508	1358	1510	1735	1954
Prosby	564	634	567	638	571	642	1744	1963	577	649	580	653	1724	1943
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	1355	1505	1355	1507	1356	1508	1358	1510	1359	1511
Modlitba během dne:														
Hymnus	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	1142	1269	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370
Krátké čtení	564	635	568	639	571	643	1745	1964	578	650	581	654	584	657
Závěrečná modlitba	564	635	568	639	571	642	1355	1507	578	650	581	653	584	657
Nešpory:														
	SO 25. 4.													
Hymnus	517	581	517	581	517	581	517	581	1746	1965	517	581	517	581
Antifony	561	632	565	636	1161	1290	1177	1307	1747	1966	1208	1341	1224	1358
Žalmy	1133	1259	1146	1274	1161	1291	1177	1308	1747	1966	1209	1341	1224	1359
Kr. čtení a zpěv	561	632	565	636	569	640	572	644	1749	1968	579	651	582	655
Ant. ke kant. P. M.	562	632	566	637	569	640	572	644	1356	1507	1356	1508	1358	1510
Prosby	562	633	566	637	569	641	572	644	1750	1969	579	652	582	655
Záv. modlitba	564	635	564	635	568	639	1355	1505	1355	1507	1356	1508	1358	1510
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ON A JÁ • DUCHOVNÍ DENÍK

Gabriela Bossisová • Úvod Daniel Rops, člen Francouzské akademie • Z francouzských originálů vybrala a přeložila Zdeňka Křehlíková • Odpovědná redaktorka Lucie Mašátová

Gabriela Bossisová (1874–1950), františkánská terciárka pocházející z Francie, v roce 1936 prožije při cestě na zámořském parníku na divadelní turné po Kanadě intenzivní setkání s Kristem. Toto niterné setkání stojí u počátku duchovního deníku publikovaného později pod názvem *On a já*. Zaznamenává v nich, co jí říká hlas, který k ní promlouvá až do její smrti. Tato kniha představuje výbor z jejího duchovního deníku. V roce 1944 dala souhlas ke zveřejnění těchto rozhovorů své duše s Pánem Ježíšem. Ve Francii začaly vycházet od roku 1949 s předmlouvou otců jezuitů a také s církevním schválením. Dnes jsou přeloženy do mnoha jazyků a úryvky z nich lze zaslechnout rovněž v homiliích renomovaných kazatelů.

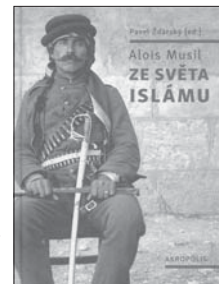
*Karmelitánské nakladatelství
Brož., 120x160 mm, 256 stran, 289 Kč*

ALOIS MUSIL: ZE SVĚTA ISLÁMU

Ed. Pavel Žďárský • Studie Pavel Žďárský, Luboš Kropáček a Jaroslav Franc • Redakce Irena Danielová • Jmenný rejstřík Josef Schwarz

Alois Musil (1868–1944) byl jedním z nejvýznamnějších českých orientalistů, který právem získal světový ohlas. Jako katolický kněz a „exponent rakousko-uherského dvora i buržoazního Československa“ byl komunistickým režimem systematicky vytěšňován z čítanek i z paměti národa. Částečně

nápravy tohoto stavu se daří dosáhnout až od 90. let 20. století. Musilovy práce zůstávají dodnes pro badatele nenahraditelným zdrojem informací. Jeho vědecký záběr byl obrovský a stejně rozsáhlé je i zanechané dílo. Stal se spolunáčelníkem dvou beduinských kmenů a přátelství domorodců mu umožnilo shromáždit poznatky využívané biblisty, etnografy, religionisty, kartografy či archeology. Dosud nepublikovanou monografií o historii, věrouce a různorodých proudech nejmladšího monoteistického náboženství s názvem *Ze světa islámu* autor dokončil v roce 1941, v protektorátní době ale nemohla být vydána. Musilův pohled na vývoj islámu vychází z důvěrné znalosti životní praxe i postojů muslimů a v mozaice poznání má stále svou hodnotu. Z pera katolického kněze je navíc důležitým příspěvkem k mezináboženskému dialogu.

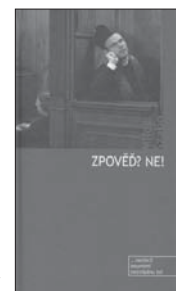

*Filip Tomáš - Akropolis
Dotisk prvního vydání
Váz., 175x232 mm, 444 stran, 399 Kč*

ZPOVĚĎ? NE! • ...NEHCI! NEUMÍM! NEZVLÁDNU TO!

Miloš Szabo • Úvodní slovo Tomáš Holub

Je zpověď pro vás frustrující záležitostí? Anebo nevíte, co vlastně máte při vyznání hříchů říct? Jak se dívá na zpovídání kněz a proč ještě stále stojí před vánočními či velikonočními svátky u zpovědnice fronty? Na tyto a další otázky týkající se svatě zpovědi najdete odpověď na stránkách této knihy.

*Cesta - Iva Pospíšilová
Váz., 113x195 mm, 124 stran, 138 Kč*

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz
Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

982707-0262/2011	TZ	
------------------	----	---

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Dolní nám. 24 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: šéfredaktor Josef Vitek, redaktor Mgr. Daniel Dehner. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámá to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; http://svetlo.maticecm.cz; objednavky@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednavky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz, tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz, inzerce: knihy@maticecm.cz). Registrací značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugaň aj.), se podřízujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.